

N 20

3258

186

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΔΙΟΝΥΣΙΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
 ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Αρχιεπισκόπου Αίγινης τῷ Ζακυνθίῳ.

*Ψαλλομένη τῇ κδ'. τῷ Αὐγύστῳ μηνός· ἐν τῇ τῷ ἱερῷ αὐτοῦ Λεί-
ψάνῳ ἀνακομιδῇ, καὶ ἐκσποράδων εἰς Ζάκυνθον μεταθέσει.*

ΣΤΗΝ ΤΕΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗ ΖΑΚΥΝΘΙΟΥ,

Τῷ ἐλάχιστῳ ἐν Ἱερέυσιν.

α θ α.

ΕΝΕΤΗΣΙΝ.

1801.

Παρά Πάνω Θεοδοσίῳ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.

CON LICENZA DE' SUPERIORI.

ΑΚΟΛΟΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΩΙ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΑΓΓΛΩΝ ΑΓΙΟΥ ΤΩΝ ΣΑΛΩΝΙΝΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΩΙ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΝΕΤΙΜΗΝ

CONFERENTIA DE SUPERIORI

Τῷ ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ,
ΔΙΟΝΥΣΙΩ, Τῷ ΒΙΔΑΛΛΕ.

Κοῦ ἀρτιφαῆς ἐν Ζακύνθῳ ζιλιψαντος Ἀζέρος ἀγλαῶς
τῆ τῶν εὐσεβῶν Ἐκκλησίᾳ Διονυσίᾳ Ἀρχιεπισκόπῃ Ἀι-
γίνῃς, βιοτῆς ἕνεκεν αὐτῆ Ἰσαγγέλε, ὀφειλομένης αἰ-
δῆς ἔγωγε πλοσθεῖς, τὴν Ἀκολοθίαν τῆ τῆ ἱερῆ αὐτοῦ
λειψάνῃ ἀνακομιδῇ τε καὶ ἐκ ζροφάδων εἰς τὴν ἐνεγκῆσαν
μεταθέσει ἀρμόζουσαν συνεγραψάμην· ἄμοιρον μὲν ἔσαν
ῥητορικῶν σχημάτων, καὶ ἀκαλλῆ λέξεσι καὶ νοήμασι, γέ-
μισαν δὲ ζήλῃ εἰς τὸ τὸν κοινὸν ἡμῶν προσάτην τε καὶ
πρῦτανιν ἀνυμῆσαι· δεῖν τοίνυν ῥήθην οὐκ ἄλλω τῷ
τὴν βίβλον μοι ἀναθῆναι, ἢ γε τῆ ὑμετέρᾳ εὐσεβοφρό-
νῳ θεοσεβείᾳ Διονυσίῳ τῷ Βιδάλλε τῷ τῆ τετρακτυῖ τῶν
ἀρετῶν κεκαλωπισμένῳ· εἰ μὴν ἄλλᾳ καὶ τῆ συνέσειτε καὶ
παιδίᾳ παρὰ πᾶσιν εἰ μικρῶς κλειζομένῳ· οἶδα γὰρ σε
Ἄνδρα τῆ καὶ ἀπὸ σώματος μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδῆ·
αὐτῷ τοιγαροῦν τῷ περιβλέπτῳ εὐπατριδῇ ἀνατέθῃκα
τὴν βίβλον οἶονεῖ μικρὸν δεῖγμα ὣν ἀπολαύσας ἔτυχον
εὐποιῶν παρὰ σῶ· εὐμενεῖ ἔν διαθέσει δέξαι τμήτῳν τῶ

τι εὐτελές δῶρον ὥσπερ οἱ τῶν περσῶν βασιλεῖς, ὕδατός
 τε ἢ μήλα τὰς προσφοράς. Εὐρύωμένον σε δὴ, ἢ εὐδαί-
 μονα διατηρεῖοι ὁ Κύριος εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, εὐ-
 χος ἡμέτερόν τε ἢ σέμνωμα.

Τῆς ὑμετέρας εὐσεβοφρόνα Θεοσεβείας,
 ὁ ὑποκλινέσματος :

Γεώργιος ἱερεὺς ὁ Γωαννέλης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

· ΕΝ ΜΗΝΙ ΑΥΓΟΥΣΤΩ, κδ.
 Η' ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ
 ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ.

Και η τέτατη εκ σροφάδων εις Ζάκωντον Αφιξις.

Εις το Λυχικόν το Μακάριος ανήρ εις το Κυριε
 εκέκραξα, ισωμεν ειχος ε. ηχος, β.

Οτε εκ τω ξυλασε νεκρον.

ΦΗΦΩ, τω κυριε αναβας, θρονω της Αιγινης ο-
 σιως, ταυτην εποιμανας, ερωσ δε ως ηφατο, της
 ιερασσε ψυχης, ησυχιας εμακρυνας, ερημοις α-
 βατοις, εν αις συγγινομενος μονος τω μονω θεω ηρθησ
 απαθειας εις υψοσ, αγγελιοσ ερανιοσ οια, και ανθρωποσ
 θεοσ Διονυσιε.

ΟΤε δι ολκαδοσ το σεπτον, εκ σροφαδων σκηνοσ σον η-
 κε, τη ενεγκασησε, τοτε τα συσηματα σων αυτοχθονων
 ομου, εις αυτω αφικνεμενα, προθυμω καρδια, τετο
 κατηπαζοντο θερμοισ τοισ δακρυσιν οικον δ ανεγαραν-
 τεσ θεον, εν αυτω πισωσ αθροισειτεσ, σε υμολογοειμεν
 Διονυσιε.

ΚΡΑΤΤΩΝ, Σιλωαμ οσοσ Ναοσ, ωφθη οσ εχ ευα κατ'
 ετοσ ιαται ανδοξε, αλλα πασι δακνυται ακοσ τοισ
 कामνσιν, ιατρωα πυρεοσοντασ, ελαυνα ζοφωδη πνευμα-

τα λυτράμενος, τὰς θανάως πάχοντας· δίδωσι τυφλοῖς κὶ τὸ βλέπαν, ὅθεν σιωελθόντες ἐν τῷ, σκώωςσε ἐπάνοδον γεραίρομεν.

Λ Έμας, δεσμευθὲν ἀφορισμῶ, ἔλυσας γυαίου ἀρρήτως, τὸ δὲ χαμαῖ ὄρμας, ἔρησας εἰς ἐκπληξιν τὸ διακόνε σε, κὶ σασμὸν προκατήγγαλας ἀσκῶσι σροφάδων, ἄξ εἰ κὶ διέσωτας, τὸν μοναχὸν θαυμασῶς· λυὼν ἀνομβείας τὴν βλάβην, ὄμβρος ὡς Ἡλίας παρέχας, Ζάκωθον φρεαῖς ὦ Διονύσιε.

Α Ἴνον, τῶν Ἀγγέλων γρατιαί, σύμφωνον βροτοῖς μεταθέσα, σὲ σκῆνος ἄγχοι· Νῆτος Ζακωθίων δὲ, ἀγαλλομένη βοᾷ, ἤκε νυῦ ὁ προσάτης με, προθύμῳ καρδία, δεῦτε ἀσπασώμεθα τὸν καταυγάσαντα· πόλον τῆ ἀνόδῳ τῆ θεᾶ, πνεύματος, κὶ γῆν τῶν θαυμάτων, εὐπρεπῶς κρηνοῖς περιανθήσαντα.

Η Ομοί, οἱ τῆς φύσεως σαφῶς, ἤργησαν ἐν σοὶ παραδόξως, μάνας ἀλώβητος, ὡσπερ ὑπερβέβηκας ὄρων ἐπέκανα, καὶ γῶ ξείως ἄξείησας, φονέα συγγόνε, ἔργον ὅπερ ἔφελξαν, κὶ οἱ ἀσώματοι· ὅθεν ὁ τῆς δόξης ταμίας, δόξη αἰωνίῳ βραβεύα, σὲ Ζακωθὶ κλέος Διονύσιε.

Δοξα, κὶ νυῦ. ἤχος, αἰ.

Θ Εαρχίῳ νεύματι πάντοθεν τῶν φιλεόρτων ὁ σύλλογος ὑπὸ πολλῆς εὐλαβείας ἀγόμενος. (·λ. αἰ.) κὶ καταλαβὼν τὴν ὑπέρτιμον λάρνακα τὴ σὲ σκῆνος, σεπτῶς κατασπάζονται. (β.) Αἰ δὲ ὑπέροχοι τῶν γῆινων ἀξίαι, σιωλαῶ χριστοφόρῳ παραγενόμεναι. (τλ. β.) τὸ πάνσεπτόν τε καὶ θαυματόβρυτον σκῆνος γεραίρεσαι, τῷ δὲ κρατέμεναι, ὑπὲρ ἐπαίνε δὲ ποιόμεναι, κὶ ὁρατῶς ἐκβοῶσι τὴν τῶν ἀσμάτων σοὶ μελωδίαν· ἰδοὺ ὁ κλανὸς Διονύσιος νυῦ προβάλλεται. (γ.) ἄρωμεν ὅθεν τὸν ὕμνον, κὶ ὡς ἐφικτὸν ἀνυμνήσωμεν τῆς ἱεραρχίας ἔρασμα θεῶν. (θαυμά.) διὰ τῆς ἡ ἀπάντων τῶν χρισωνύμων σωτηρία γίγνεται· ὡ ἀπενίξαν ἐκ ἰχύομεν ἀκλινῶς, καὶ ἀξίον ἀπονέμεν ἐφύμνιον.

μνιον. (δ.) τέττε γῶ ἡ ἀφ' ἑαυτοῦ, καταπλήττα νόας ἀπαν-
τας. (πλ. δ.) διό πανάγιε ἱεράρχα ἀά σὺν τῇ ἀσπίλω
παρθεῖνῳ κῆ μετέλος, μὴ ἐλλείπης πρεσβεύαν διατηρήσαι
ἀσινεῖς ἀπὸ πάσης θανάης περιεσάσεως τὸς εὐφημούντας σε.
τὴν γῶ σὴν ἀντίληψιν κευτήμεθα. (ἀ.) ἀκαταπαύτως γλώτ-
τη εὐσήμεῳ μακαρίζομεν.

Εἰσοδος. τὸ φῶς ἰλαρόν. τὸ προκαίμενον τῆς ἡμέρας
κῆ τὰ ἀναγνώσματα.

ΜΕ

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Νήμη Δικαίε μετ' ἐγκωμίων, κῆ εὐλογία Κυρίε ἐπὶ κεφα-
λήν αὐτῆ· μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὖρε σοφίαν, καὶ θυητὸς ὡς εἶ-
δε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίε κῆ ἀρ-
γυρίε θησαυρός. Τιμιωτέρα δέ ἐσι λίθων πολυτελῶν· ἐκ ἀντι-
τάσεται αὐτῇ ἔδεν πονηρόν· πᾶν δέ τιμιον ἐκ ἄξιον αὐτῆς ἐκ γὰρ
τῆ σόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δέ καὶ ἔλεον ἐπὶ
γλώσσης φορεῖ. ταιγαρῶν ἀκέσατέ με ὡ τέκνα· σεμνά γὰρ ἐρῶ·
κῆ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδὸς φυλάξει. αἱ γὰρ ἔξοδοί
με ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ετοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίε. διὰ τῆτο
παρακαλῶ ὑμᾶς, κῆ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν ὑῖοῖς ἀνθρώπων· ὅτι ἐ-
γὼ ἡ σοφία κατεκχεύασα βελὴν κῆ γνῶσιν κῆ ἔννοιαν· ἐγὼ ἐπεκα-
λεσάμην· ἐμὴ βελὴ κῆ ἀσφάλεια, ἐμοὶ φρόνησις, ἐμοὶ δέ ἰσχύς·
ἐγὼ τὸς ἐμὲ φιλῶντας ἀγαπῶ, οἱ δέ ἐμὲ ζητῶντες εὐρήσασι κῆ δό-
ξαν· νοήσατε τούτω ἀκαχοι πανουργίαν, οἱ δέ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε
καρδίαν· εἰσακέσατέ με κῆ πάλιν· σεμνά γὰρ ἐρῶ· κῆ ἀνοίγω ἀ-
πὸ χειλέων ὀρθά, ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λαρυγξέ με· ἐβδελυγ-
μένα δέ ἐναντίον ἐμῆ χεῖλη ψευδῆ· μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ
ρήματα τῆ σόματος με· ἔδεν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, ἔδὲ σραγαλιῶ-
δες· πάντα εὐθέα ἐσὶ τοῖς νοῆσι, κῆ ὀρθά τοῖς εὐρίσχεσι γνῶσιν·
διδάσκω γὰρ ὑμᾶς ἀληθῆ· ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν,
κῆ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Σοφία Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Γ Τόμα δίκαια ἀποσάξει σοφίαν, γλώσσα δὲ ἀδίκου ἐξολοῖται·
 χεὶλη ἀνδρῶν σοφῶν ἐπίσανται χάριτας· σόμα δὲ ἀσεβῶν κατα-
 στραφήσεται· ζυγὸς δόλιος βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, σάβμιον δὲ
 δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ ἔσιν. ἔάν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία·
 σόμα δὲ σοφῶν μελετᾷ σοφίαν. τελειότης εὐθέων ἀδηγήσει αὐτὸς·
 ἔκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμῷ· δικαιοσύνη δὲ ρύεται αὐ-
 τὸς ἐκ θανάτου· ἀποθανῶν δὲ δίκαιος ἔλιπε μετὰ μελλον· πρόχειρος
 δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια· δικαιοσύνη ἀμώμη ὀρ-
 θοταμῆ ὁδὸς, ἀσεβεία δὲ περιπίπτει ἄνομος· δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρ-
 θῶν ρύεται αὐτὸς, τῇ δὲ ἀσεβείᾳ ἑαυτῶν ἀλίσκονται παράνομοι.
 τελευτήσαντος ἀνδρὸς δίκαιος ἔκ ὧλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν
 ἀσεβῶν ὧλυται. δίκαιος ἐκ θήρας δύνει, ἀντὶ αὐτῷ δὲ παραδίδο-
 ται ἀσεβής. ἐν σόματι παρανόμων παγίς πολίταις· αἴσθησις δὲ δι-
 καίων εὐόδος. ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατῶρδεται πόλις, καὶ ἐν ἀπω-
 λείᾳ ἀσεβῶν ἀγαθίαμα. ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις.
 σόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεής
 φρενῶν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἠσυχίαν ἀγει.

Σοφία Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Λ Γκαίος ἐάν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσαι· γῆρας
 γὰρ τίμιον ἔστω πολυχρόνιον, ὅτε ἀριθμῶ ἑτῶν μεμέτρηται· πο-
 λιά δὲ ἔσι φρόνησις ἀνθρώπου, καὶ ἡλικία γήρωσ βίος ἀκηλίδωτος·
 εὐάρετος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ ζῶν ἀμαρτωλῶν
 μετετέθη. ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτῷ, ἢ δόλος ἀ-
 πατήσῃ ψυχὴν αὐτῷ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ κα-
 λά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλύει νῦν ἄκακον. τελειωθείς
 ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνος μακρὸς· ἀρεσὴ γὰρ ἦν κυρίῳ ἢ ψυχῇ
 αὐτῷ. διὰ τῷτο ἔσπυτευεν ἐκ μέσση πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ
 μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοῦτον, ὅτι χάρις καὶ
 ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτῷ, καὶ ἐπισκεπή ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτῷ.

Ε' Εἰς τὴν λιτὴν. ᾠ. Ἰδιόμελ. ἦχος, α.
 Ἐξέησαν μέροπες πάντες, ἐξέησαν καὶ νοεὶ δράνιοι ἐπὶ τῷ παρὰ σὲ τελοεῖτι κατορθώματι· τὸν γὰρ φονικῆ ὀμότητι Κωνσταντῖνον τὸν φίλτατον ὀμαίμονα πικρῶς ἀποκτείναντα, φιλοφρόνως ἔξαιτίας· καὶ πατρικῶς νεφετήσας, καὶ τὸ τέτε ἀσέβημα ἐν πνεύματι πραότητος συγχωρήσας, εἰς ἀλλοδαπὴν σὺν ἐφοδοῖς ἀπέπεμψας· ὃ ὑπερφυῶς κατορθώματος· ὅθεν καὶ ὁ μοιδιαποδοτῆς Κύριος ἀφ' ἁρσῆς κοσμήσας τὸ σὸν πανσέβασον λάψανον, κρήνην παντοδαπῶν ἰαμάτων κατηργάσατο, καὶ ἡμῖν ἐδώρησατο ὄλβον ἀναφαίρετον, ἱερομύσα Διονύσιε.

Ρ' ἦχος, β.
 Ὡ, εὐαγγελικῶ τῆ Σωτῆρος ἐπὶ ὀμιος, παραγγέλματι τῷ διδάσκοντι, προκρίναν τῶν ἐνεσώτων, τὰ μέλλοντα, ἦρες ἐπὶ ὀμιον τὸν σωτῆρα τῆ Κυρίας, μὴ σκεδανύμιος ὅλως ἐπὶ τὰ ἔξω, μηδὲ ζησάμιος ἐν σεαυτῷ ἄδωλον τῆς ἀσδεχθῆς ἀμαρτίας, ἀλλὰ νεκρώσας τὰ πάθη πανημέροις νησείαις, καὶ παννουχοῖς τοῖς ὕμνοις, ἐπτερώθης αὐλως πρὸς τὴν τῆ Θεῶ εὐνοίαν· κακῆθεν καταυγαδῆς, ὠφθῆς φωσῆρ διαυγέσατος καταυγάζων τὴν ὑφήλιον τοῖς τῶν θαυμάτων σου σελαγίσμασιν· ἔξόχως δὲ τὴν εὐεγκῆσάν σε Ζάκωυδον· ἥτις κεκτημένη τὸ σὸν θαυματόβρυτον λάψανον ὡς κόσμον πολῦτιμον, ἐκτευῶς ἱκετεύει, φυλάττην αὐτὴν ἔξ ὀρατῶν καὶ ἀόρατῶν πολεμίων, ταῖς πανευπροσδέκτοις σε πρὸς Θεὸν δεήσεσιν ἱεροφάντορ Διονύσιε.

Ρ' ἦχος πλ. δ.
 Αβαὶ τῶν ὑπερφυῶν τερατεργημάτων τῶν ὀσημέραι γιγνομαιῶν παρὰ σὲ, τῆ τῆ τελεταρχικῆ πνεύματος ἐνεργεία ἱερομύσα Διονύσιε· καὶ γὰρ ποτὲ σφοδρῶ κλύδωνι ναύτας περπεσόντας, καὶ μόνης τῆς παρά σε βοηθείας τυχόντας, ἐπιφανῆς ράϊσα τῆ δέης ἔξαιτίας· καὶ ἐν ἀκαρεῖ αὐρας ἠδείας περπνευσάσης ἠπήγοντο φθάσαι τὸν περκαλλῆσε ναόν· καὶ περκυκλῶντες τὴν σὴν πάντιμον λάρνακα, ὕμνετε
 εὐχα-

εὐχαίσεις μετὰ σὺν πολλῶν τῶν δέει προσήγαγον λαμπρῶ τῆ
 φωνῇ κηρύττοντες τὸ παράδοξον τῆ θραύματος· ἔτω ὅσιν
 δε δοξαζάν ὁ δεδοξασμενός Κύριος τῆς ἀλικρινῶς αὐτὸν
 ἀντιδοξαζόντας· ὃν μὴ πάυσῃ ἰκετεύειν ὑπὲρ εἰρήνης τῆ κό-
 σμου, καὶ σωτηρίας ἡμῶν τῶν πιστῶς ἑορταζόντων τῆ θείου
 σε λαφάνε τὴν σεβασμίαν μετάθεσιν, ὡ ἱεραρχίας ἀ-
 γλαΐσμα.

Θ Δόξα ἡχος, πλ. α.

Θ Σε πατέρ Ἱεροφάντορ Διονύσιε, ποθήσας τὴν ὄντως φι-
 λосоφίαν, προσκαίρε Κόσμου τοῖς δοκᾷσι τερπνοῖς ὡς νε-
 νεχῆς τὸ χαίρειν προσέρηκας· μησιμαρπαδαῖς τὸ παράπαν
 ὄγκῳ γούης, μηδὲ δόξης κενῆς ὑψώματι· ἀλλ' ὅλος με-
 τάρσιος γεγονώς, καὶ τοῖς ἐρήμοις οἷα βαπτισῆς αὐλιζόμε-
 νος, ἐλέπτυνας τὸν νῦν πνευματικῶς θεωρίας· διὸ κε-
 καθαρμὴν διανοίαν, καὶ ψυχῇ ἀγνωσάτη, Θεῷ τῶ φύσει
 καθαρῶ ἀγνῶς προσωμίλης, παννυχίοις τοῖς ὕμνοις· ὅ-
 θου θαυματουργῶν ἐπὶ σέ ὁ Δεσπότης σε, ῥῆν ποταμῶ
 πολυῤῥυτον ζήσας, ἀβρόχοις ποσίν ὡς παλαι Ἰσραὴλ πα-
 ραδόξως διώδευσας ἄγαν ἐπὶ τῆ ἐκπληττομένῃ Δανιὴλ
 τῆ Διακόνου σε· καὶ ῥαχδαίς ὄμβρου φεκάς εὐλαβημένη σε
 ἐδ' ὅλως καθ' ὁδόν σου καθήψατο· τεκμήριον ἀκραιφνές
 τῆς πρὸς Θεόν σου ἐγγυτήτος· ὅς καὶ τήρησας τὸ σὸν σκῆνος
 με πότμον ἀλώβητον, ἐδώρησατο τῆ Ζακωθίων Ἐκκλη-
 σία ἀκράδαντον ἔρησιμα· ἢν περ ἀφ' οὐλάτε ἀπήμονα ταῖς
 ἱεραῖς σε πρεσβείαις πατέρ ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Η Αὐτός καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τῆ Βα-
 σιλέως Παρθένου πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρωτῆς με Χειρὸς ὁ
 Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσι ἐπέφανεν ἡλῖος ὑπάρ-
 χων δικαιοσύνης φωτίσαι θέλων ὅς ἐπλασε, κατ' εἰκόνα
 ἰδίαν χειρὶ τῆ ἑαυτῆ· διὸ πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρ-
 ῥησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε σω-
 θῆναι ταῖς ψυχῶς ἡμῶν.

Εἰς τὸν σίχον. Ἠΐχος, πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χ. Αἴροις Ἀρχιερέων λαμπτήρ, χαίροις Αἰγίνης ὁ ποι-
μὴν ὁ πανάρετος· Ζακύνθα χαίροις ὁ γόνος, ὁ τιμαλφῆς καὶ
περπνός, τῶν σροφάδων χαίροις τὸ προπύργιον, ἀκέρω νο-
σέντων, καὶ τῆς πενίας ἐπάρκια, τῶν ἐν θαλάσῃ, ὁ λι-
μὴν ὁ ἀχάμασος, Ἐκκλησίας τε, Κόσμος ὄντως καὶ ἔρα-
σμα· ἦν περ ἐκδυσωπῆμεύ σε, σοφὲ Διονύσει, τηρῆσαι
βλάβης παντοίας, διαπαντός ἀνενόχλητον, προχέων ὄξ
ὑψος, ἐπὶ αὐτῇ θάλασσαν εἰρήνην, ταῖς ἰκεσίαις σε.

Δ. **Στίχ.** Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.
Εὖρο Αἰγινιτῶν ὁ χορὸς, καὶ Ζακυνθίων εὐφημήσωμεν
σύλλογος, συμφώνως, τῶν φιλεόρτων, οἱ μὲν ποιμένα σε-
πτῶν, οἱ δὲ γόνον ὄντως ἀμφιδέξιον· καὶ πίσει τὴν λάρνα-
κα, τὴν προχέουσαν θαύματα, περικυκλῶντες, ἀρρύποροις
ἐν χαλεσιν, ἀπασιώμεθα, τὸ πανσέβασον λείψανον· μέ-
γας ἀνακραυγάζοντες, ὑπάρχης Τελσήλιε, ἡ εὐαία θεό-
της, ἡ τὸν κλανὸν Διονύσιον, κατ' ἀμφω ἐνδοξως, ἀνυψώ-
σασα καὶ Κόσμῳ, φρερὸν παρέχουσα.

Ε. **Στίχ.** Οἱ Ἱερεῖς σε Κύριε ἐκδύσανται.
Δυς πεπελευκῶς ὑπὸ γῆν, καὶ αὐθις ἥλιος καθάπερ ἀ-
νέταλας, ἀσράπτων, τῆς ἀφθαρσίας, ταῖς σελασφόροις
βολαῖς, εὐσεβῶν χορείας Διονύσει, ἀρδύεις δὲ ἅπαντας,
τοῖς ὀχετοῖς τῶν θαυμάτων σε, τοῖς ἀρρύτοις κρενιδὸν οἱ
προχέονται, ἐκ τῆ σκήνης σου τῆ ἀγία παμμέγιστε· ὅπερ
καταπαζόμενοι, ψυχῆς ἀιδιπτήμα, καὶ τῆ χρωτὸς τῆς ὀ-
μίχλης, τῆς τῶν παθῶν ἐκκαθάρωμεν· Θεῷ τῷ ἀφθάρ-
τῳ, ἀναπέμποντες τὸν ὕμνον, τῷ σε δοξάσαντι.

Η. **Δόξα.** Ἠΐχος, πλ. δ΄.
Αυσάτωσαν σήμερον δὴ, παυσάτωσαν αἱ ληρώδεις
φληναφαῖαι ἀσόφων φιλοσόφων αἰ φάσκουσαι, σωματοτρό-
φων πέλασαν τὴν γῆν, καὶ σωματοφθόρον· φρεῖδα τέτων
τὰ δόγματα, ἀπατηλὰ τὰ σοφίσματα· ἰδὲ γὰρ τὸ παν-
σεβα-

σέβασον σκῆνος τῶ μάκαρος πνέον ὄσμος, εὐωδιάζα τὰς
προπελαζοντας· καὶ θαύματα βρύον, ὡς ἄλλος τῆς Ἐδέμ
ποταμός, ἀρδεύα τὴν τετραμέριαν· καὶ ὑπὸ χρόνος μὴ λυ-
μαινόμενον, ἀνατρέπτα παραδόξως τὰς τῆς φύσεως ὄρους·
ὅπερ εὐλαβῶς οἱ πῖσοι ἀσπαζόμενοι, θερμῶς ἀνακράζω-
μεν· ταῖς τῶ κλανοῦσε θεράποντος Διονυσίου προσασίας
Τριᾶς ὑπερῶσι, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. ὁ αὐτός.

Α Νύμφευτε Παρθένε, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράσως συλλαβῶ-
σα σαρκί, μήτηρ Θεῶ τῶ Ὑψίστου· σῶν ἱκετῶν παρακλή-
σης δέχου πανάμωμε· ἢ πᾶσι χωρηγοῦσα, καθαρισμόν
τῶν πταισμάτων· νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη,
δυσώπια σφῶθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. ἦχος, α΄.

Τῶ λίθου σφραγιούτου.

Α Εὐτε πάντες ἐν ὠδαῖς εὐφημήσωμεν, τὴν τῶ πανιέρου
λαψάνου Διονυσίου τῶ μάκαρος, ἐπάνοδον καὶ γὰρ οἷα φω-
σῆρ, δύνας θεσμοῖς τοῖς φυσικοῖς, ὑπὸ γῆν αὐτῆς τῶ
Κόσμου, ἀγλαῶς ἔξανέταλε· δόξα τῶ σε δοξάσαντι Χρι-
στῷ, δόξα τῶ χορηγοῦντί σοι, διδόναι πᾶσι θαυσιλῶς,
θαυμάτων τὰ σελαγίσματα.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Κ

Καὶ νῦν.

Οὐ Γαβριὴλ φθεγγαμένε σοι Παρθένε τὸ χαῖρε· σὺν
τῇ φωνῇ ἐσαρκῶτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης· ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ
κιβωτῷ ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβὶδ, ἐδάχθης πλατυτέρα
τῶν ἔρανῶν βασιάσασα τὸν κτίσηνσε. δόξα τῶ ἐνοικήσαν-
τι ἐν σοὶ, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σῆ, δόξα τῷ ἐλευθε-
ρώσαντι ἡμᾶς διὰ τῶ τόκεσσ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν Καθίσματα.

ἦχος, α΄. Τὸν τάφονσε Σωτήρ.

Ε Ὑφραίνεται λαμπρῶς, Ζακυνθίων τὰ σίφη, λαψάνου
σε σεπτῶ, μεταθέσει καὶ οἶκον ἐγάραντες εὐδοξον, ἐν
αὐτῷ

αὐτῶ ἀθροίζόμενοι, ὕμνοις μέλομεν, τὴν παναγίαν σε
μνήμην, Διουύσιε, καὶ σὸν πανέντιμον σκῆνος, πισῶς ἀ-
σπαζόμεθα.

Ψ Δόξα, Ὁμοιον.

Υγῆς τὸ καθαρὸν, ἐγνωκῶς ὁ Δεσπότης, ἀνήγαγε σο-
φὴ ἐπὶ θρόνον Αἰγίνης, ἐφ' ᾧ περιέλαμψας, ἄς πολύ-
φωτος ἥλιος, ἀπώθεμένος, ἀμπλακημάτων τὸν ζόφον,
ἐκ τῆς ποιμήνης σε, σαῖς ἀσραπαῖς ἦν καὶ ἦγες, πρὸς φῶς
τὸ ἀνέσπερον.

Α Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σπόρως τὸν Χειρὸν, ἀπεκύησας μόνη, τὸ θαῦμα ὑ-
πὲρ νῦν, πῶς Παρθένος καὶ μήτηρ, διὸ Θεοτόκον σε, προ-
σκυῶντες δοξαζόμεν· σὺ γὰρ ἔτεκες, τὸν Βασιλέα ἀ-
πάντων, ὃν δυσώπησον τὸ εἰρνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σω-
σαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν δευτέραν Στιχολογίαν. Καθίσματα,

Α Ἦχος, δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πορρήψας νενεχῶς, τύρβην τῷ βίβ ἀληθῶς, ἐπορευ-
θης ἀκλινῶς τρίβον τῶν Θεῶν ἐντολῶν, ἐν τῇ μονῇ δὲ
φθάσας τῆς ἀναφωνητρίας, διῆγες ἐν αὐτῇ ἀγγελικὴν βιω-
τήν, καθάρας ἄπτικόν ψυχῆς σου πάντιμε, ἐώρας τὰ
κρυπτὰ πνεύματος χάριτι· τῷ Παγκρατίῳ θυτῆ φανερέ-
μενος, παρόραμα ἀγνοόμενον, καὶ μετ' ἰπτόμον, Θεῶν σου
σκῆνος, πᾶσι βρύει ἰάματα.

Γ Δόξα. Ἦχος, γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ἡμέρον Ζάκωθος, δῶρον, θεόσδοτον, τὸ θαυματό-
βρυτον σκῆνος τῷ μάκαρος, ἀναλαβῆσα χαρμονῆς, ἀπά-
ρα κατεπληρώθη· δεῦτε ἐν φιλέορτοι, εὐλαβῶς ἀσπασώ-
μεθα, καὶ ἀναβοήσωμεν· ὦ Τρισάγιε Κύριε, ταῖς Διου-
σίαις πρεσβείαις, ρύσαι κολάσεως τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Α Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦν ὠραιότητα τῆς Παρθενίας σε, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον
τὸ τῆς ἀγνίας σε· ὁ Γαβριήλ καταπλάγας, ἐβόα σοι Θεο-
τόκε·

τόκε· ποῖον σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνομάσω σε, ἀπορρώ ἐκδαμβέμενος· διὰ ὡς προσετάγην βοῶ σοι, χαῖρε ἡ κεχαλωμένη.

Μετά τον πολυέλιον Καθίσματα,

¶

Ἦχος, πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον.

Ἡ ἀσκήσια κοσμέμενος ἱερῶς, καὶ ἀγνία λαμπρόμενος καθαρῶς, ἔδυσες πῶ κτίρησιν, προσφοράν τὴν ἀνάμακτον, Μελχισεδέκ ὡς πάλαι, εἰς Κόσμον ὄξιλασμα· ὡς ἱεράρχης Θεῶς σοφὴ Διονύσιε· ὅθεν μετ' πότμον, ὡς περ ζῶν τὰς ἰάσεις, παρέχας ἐκάστοτε τοῖς ἐν πίστι προσρέχασιν ἐν τῷ Θεῷ τεμένεσσι καὶ Ζακωθον φρεσῶν δαιῶν ἐπίδρομῆς δυσμερῶν τε καὶ λοιμῶν, τὴν ἐορτάζουσαι πάθῳ, σε λαψάνα ἐπάνοδον.

Λ

Δόξα. τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐτε πάντα τὰ ἔθνη θεοπρεπῶς, τὴν μητέρα τῶ πάντων δημιουργῶ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, τῶ τῶν ὄλων δεασόζοντος Ἰησοῦ τῶ παντάνακτος· χαῖρε μόνη Κυρία, τῶ Κόσμου καὶ λύτρωσις, χαῖρε τὸ δοχῆον, τῆς ἀγίας Τελάδος, Πατρός, ἡσ τε καὶ πνεύματος, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκήρατον, Μαριάμ ἀπαρθου, ἡ ἐλπίς ἡ βεβαία μοι· χαῖρε πάνσεμνε νύμφη ἡλίου ἀλακτε, χαῖρε πάντῳ χαρὰ τῶν ὑμνούντων σε.

Οἱ ἀναβαθμοί. τὸ α'. ἀντίφωνον τῶ δ'. Ἦχος. Προκείμενον· Τὸ σῶμα μου λαλήσει Σοφίαν· σίχ. Ἀ κέσατε πάντα τὰ ἔθνη, τὸ πᾶσα πνοή. Εὐεγγέλιον κατὰ Ἰωάννην· Οὐ μὴ ἀσερχόμενος διὰ τῆς θύρας· Οὐ Ν'.

¶

Δόξα. Ἦχος, β'.

Ἐρπομένη ὦ πατρίς, Διονύσιε τὸ σκῆνος δέχου, ἦκε γ' ἐν σοί, καὶ τὴν ἀφίξιν αὐτῶ, λαμπρῶς ἐορτάζε.

¶

Καὶ νῦν.

Αἰς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις ἐλεῆμον, ὄξίλαψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος, πλ. β'.

ΟΣΙΕ τρισμάκαρ ἀγιώτατε πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, καὶ τῷ ἀρχιποίμενος Χειρὸς μαθητῆς, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων· αὐτὸς καὶ νῦν πανεύφημε, Γεράρχα Διονύσιε, αἴτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· καὶ τὰ ἔξῃς.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου μὲν τῶν Εἰρμῶν εἰς 5'. καὶ τῶν Ἁγίων εἰς 4'. Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου.

Ω, δὴ, ἀ. ἦχος, π. δ'. Οἱ Εἰρμῶς.

ἘΡΜΑΤΗΛΑΤΗΝ Φαραὼ ἐβύθισε, περαιοργουῖσα ποτὲ Μωσαϊκὴ Ράβδος, σαυροτύπως πλήξασα, καὶ διελθῶσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τροπάριον.

ΧΑΪΡΕ κατάραις παλαιᾶς ἢ λύτρωσις, καὶ εὐλογίας πηγὴ, χαῖρε ζωῆς Μητὴρ, ἄδα ἢ καθαίρεισις θανάτου ἢ ἀναίρεισις, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

ἘΡΜΑ τῷ λόγῳ λογικὸν καὶ ἔμφυχον, χαῖρε πανάμωμε· δαβιτικὸν χαῖρε, ἄρμα πολυώνυμον, ἄρμα μυριοπλάσιον· χαῖρε ἢ ἀσυγκρίτως τῶν Χερσβίμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφίμ ὑπερφέρουσα.

ἘΡΩΤΕΡΑ νοερῶν δυνάμεων, χαῖρε Θεόνημφε· χαῖρε κπησῆς πάσης, ἀνωτέρα φύσεως, χαῖρε Θεοῦ παλάτιον· χαῖρε πύρινε θρόνε, χαῖρε λυχνία πολύφωτε, χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

ἘΡΑΒΔΟΣ ἐκ ρίζης ἰεσοῦ βλασησασα, χαῖρε ἀμόλυπτε· χαῖρε βλασφῶ ράβδε, τῆς Ἀαρωνίτιδος, διαγραφῆσα πρότερον; μουσικῶς καὶ βαθείως· ὡς γὰρ ἐκάθη τὰ κάρυα, ἔτω τὸν Χειρὸν σὺ ἔξῆνθησας.

Οἱ Κανόνες τῶν Ἁγίων. Ω, δὴ ἀ. ἦχος καὶ Εἰρμῶς.

ἘΠΟΛΜΗΚΩΣ ζέψαι σὺ σκηνὸς ἄσμασι, θάλασσα ἐπαύροσον·

καὶ

κὶ ἄριστος ὅλος, ὑπάρχων κὶ ἀναγνος, λόγον σοφίας δώρησαι, Διονύσιε πάτερ ἐμοίτε κὶ καθαρότητος, ὅπως ἐπαξίως ὑμνήσω σε.

Μετ' εὐφροσύνης ὑποδέχεσθαι σήμερον, Ζακκῆθι σύλλογε, ἀγλαὸν σὸν γόνον, ἦκα γὰρ ἐφέσιος, τοῖς πᾶσι τὰ χαρίσματα, διανέμων πλουσίως, ἐμφορηθεῖς οὖν κρᾶζωμεν· αἶνός σοι Τεσμάκαρ Διονύσιε.

Ἄρχῆ σοφίας τὸ φοβᾶσθαι Κύριον, ὁ Σολομὼν σοι-αχνοῖ, ἦν περ νηπιόθω, ὡς ἐνερνισάμενος ἐξω Κόσμου γεγενῆσθαι, κὶ νηθείας χολαζῶν κὶ κακοχίαις κεκλήρωσαι, πόλιν τὴν ἐράνιον εὐδόξε.

ᾨσπερ ἡλίας ποταμοῦ ὄξήρανας, φορὰν ῥάμάτων σοφεί· κὶ ποσὶν ἀβρόχοις, ὠδευσας κὶ ὕδατος ψεκᾶς σε ἐκαθήφατο· ἔτω γὰρ καὶ ἡ φύσις ἀψύχων οἶδον αἰδᾶσθαι σε, βίον τὸν Ἰσαγγελοῦ ὅσιε.

Ἐμνήσαι ἦν εὐλογῶσι τάγματα, τὰ ἐπεράνια, ἐκ ἐστῆ μοι θέμις, ἀλλὰ ὡς ὑπάρξασα ἐλέους ἢ γεννῆτεια· σύγγνωθί μοι Παρθένε τολμήματος κὶ παράχρισμοι, τῶν πλημμελημάτων μου ἄφεσιν.

Ἐταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ τὴν ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τὴν δὲ ἐπίστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἠνώσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας τὸ ἀήττητον ὄπλον· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασαι.

Ἦρανίας ἀψίδος, ἐροφουργέ Κύριε, κὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύμε σερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ σῆμαγμα, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ἰσχυρώτατον ὄπλον, χαῖρε πιστῶν Δέσποινά, χαῖρε κραταιὰ προσοσία, χαῖρε ἀντίληψις· χαῖρε βοήθεια, ἀμαρτωλῶν χαῖρε τοῖχος, τῶν προσκαλησμένων σε· χαῖρε τῷ Κόσμῳ χαρά.

Επιθερίας ἀνθρώπων, χαῖρε σερρόν ἔρησμα· χαῖρε τῷ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας, ἡ ἐπανάκλησις, δι' ἧς ἀπέλαβον, τὴν παλαιὰν εὐκλειαν· χαῖρε ἡ ἀνοίξασα, πάλιν παρὰ δῆσον.

Χαῖρε ἀφλεκτε βάτε, χαῖρε φωτὸς ὄχημα, χαῖρε τῷ Ἡλίῳ νεφέλη, χαῖρε περὶδοξε, καὶ περιλάλητε, τῷ βασιλέως καθέδρα· χαῖρε πόλις ἐμψυχε, Χειρὶ τῷ ζῶντος Θεῷ.

Παρόγαμε Μητέρα, χαῖρε Ἀγνὴ Δέσποινα· χαῖρε ἡ ἀνήρωτος χώρα καὶ ἀγεώργητος, ἡ γεωργήσασα, τὸν Γεωργὸν τῶν ἀπάντων, χαῖρε γῆ ἀλήθεια, ἡ ἀνατείλασα.

Ἦχος. Οὐ αὐτός. Οὐ σερρώσας καταρχάς.

Ποῦοις ἐπόμνος Χειρὶ, καὶ ἴχνη τῶν προσαγμάτων, ἀνιχνεύων τῶν αὐτῶ ἀννέχθης, εἰς ἀκρότητα σοφείας, ἀγιοσωῆς εὐδοκίαι, τῆς ἀφθαρσίας σέφα, ἐσέψατο Διονύσιε.

Λέμας ἀρᾶς ἀφορισμῶ, γυναικίς εἰς κόνιν Πάτερ, διαλύσας σαῖς δεήσεσι θάσις, καὶ τὴν πλάνην διορθῶν τῶν ἰχθυόβωλον ἤλεγξας, θαύματι παραδόξου, σῆς ἀγρας ὦ Διονύσιε.

Εκείνος ὁρῶν σε ἐκλογῆς, ὁ τὰς καρδίας ἐτάζων, ἐπὶ θρόνον τῆς Αἰγίνης σε ἤρεν ἢν ἀρδεύσας διδασκαίς, ἔξῆνθησε τὸν πέπαιρον, καρπὸν Ἀγιοσωῆς, Γεροφάντορ Διονύσιε.

Ωδάς ἐπάγα σοὶ πατρίς, παννυχίης Τερισμάκαρ, γηθομευῆ περασίσις σὺ ὦν περ, ὁσημέραι θαψιλῶς, κατατροφᾶ γεραίρεσσα, ἐπάνοδον σὺ σκήνας τῷ σεβασμῷ πανσίδοξε.

Δόξα.

Εκ φωτοδοτίδος πηγῆς, τῆς ἀπροσίτου Τελάδος, φωτισμὸν σωτηριώδη ἐλύσας, κατελάμπρωσας σαφῶς ψυχῆς τὸ κάλλος εὐδοξέ, ὅθεν τὸν ζῶσον Πάτερ, ἐμῆς καρδίας ἀπέλασον.

Καὶ νῦν.

Πεπωρωμῆος ὀφθαλμῶς, τὸς τῆς ψυχῆς δυσωπῶσε, Β ἀποκά-

ἀποκάθαρρον τῇ σῆ μεσιτάα, καὶ ἀξιώσον ἀγνώως, διαίγαν
 Παναγία με· καὶ ᾧ ὡς Θεῶ Μήτηρ, ἰχύας πάντα ὅσα
 βέλοιο. *Καταξασία.*

Τῶ Ἀβδος εἰς τύπον τῶ Μυσηῖς παραλαμβάνεται· πῶ
 βλασφῶ ᾧ προκρίνει τὸν Ἱερέα, τῇ σαρευέσῃ δὲ πρώην
 Ἐκκλησία νῦν ὄξήνηθησε· ξύλον σαυρῶ, εἰς κράτος καὶ σε-
 ρέωμα.

Κάθισμα ἦχος, π. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Αἰγίνης ποιμεύα τὸν ἀληθῆ, τῶν σροφάδων κα-
 νόνα τὸν ἀσφαλῆ, Ζακύνθε λαμπρότατον, γόνον ὄν-
 τως καὶ πρύτανιν, φιλεόρτων χορᾶι, συμφώνως ὑμνήσω-
 μεν, καὶ ἐν πίσει κυκλῶντες τὴν λάρνακα ἄρομεν· ὄμματα
 καὶ χάρας, πρὸς τὸ Σκῆνος τὸ Θεῶν, ὃ περιπτυξώμεθα, καὶ
 θερμῶς ἐκβοήσωμεν· Τερισμάκαρ Διονύσιε, πρέσβευε Χρι-
 στῶ πῶ Θεῶ τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορ-
 τάξοσι πόθῳ, σὲ λαψάνε ἐπάνοδον. Δόξα τὸ αὐτὸ.

Τῆν ἑράνιον πύλην καὶ κιβωτόν· τὸ Πανάγιον ὄρος τὴν
 φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν τὴν ἑράνιον κλίμακα, τὸν
 λογικὸν παράδεισον, τῆς εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκσμέ-
 νης ὄλης, τὸ μέγα καμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διε-
 πράχθη, τῶ Κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημά-
 των. διὰ τῶτο βοῶμεν αὐτῇ· πρέσβευε τῶ σῶ ἡῶ καὶ Θεῶ,
 τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προ-
 σκυῶσι, τὸν πανάγιον Τόκον σε.

Ω, δὴ, δ'. Ὁ Εἰρμός.

Τῆς ἰχύς Κύριε, σύ με καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου,
 σύ με ἀγαλλίαμα, ὁ πατερικὸς κόλπος μὴ λιπών, καὶ
 τὴν ἡμετέραν πτωχάαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῶ προφή-
 τη Ἀββακὸμ σοὶ κραυγάζω· τῇ δυναμάσει δόξα Φιλάν-
 θρωπε.

Τροπαεῖον.

Τῆς Νατολή, τῶ πατρικῶ ἀπαυγασματος, καὶ Ἡλίου τῶ
 ἑξανατάλαντος, πρὸ ἑωσφόρου ἐκ τῶ Πατρὸς, χαῖρε

Θεοτόκε, νεφέλη κέφη κ̅ ἐμψυχε· Παρθεύε χαῖρε Μήτηρ,
χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη πανάμωμε.

Γ Τὸ χρυσὸν θυμιατήριον Δέσποινα, τῷ ἀσέκτῃ, καὶ
αὐτῷ ἀνδρακός, ἐν ᾧ ἐκαύθη διαρράγει, τῆς ἀδα-
μιάας, παρακοῆς τὸ χαρόγραφον. διό σοι χαῖρε κράζω,
δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ κ̅ τρυφή κ̅ ἀπόλαυσις.

Γ Τῶν βροτῶν, δόξα κ̅ κλέος κ̅ καύχημα, κ̅ Ἀγγέ-
λων σέφος κ̅ διάδημα, διό ἡ γῆ, κ̅ ὁ ἔρανος, μίαν
Ἐκκλησίαν, σησάμενοι παναρμόνιον· τὸ χαῖρε σοι βοῶμεν,
χαῖρε Δέσποινα Κόσμος, χαῖρε πάντων ἀνθρώπων βοήθεια.

Κ Δίλη σεπτῆ, ἣν Σολομών προδιέγραψε, κυκλαμένην,
δυνατοῖς ἐξήκοντα, χαῖρε Παρθενέ ἡ κιβωτός, ἡ κε-
χρυσωμένη, τῷ νοητῷ ἀγιάσματος· λαβίς ἡ θεία χαῖρε,
χαῖρε βάτε πυρφόρε, χαῖρε πύλη κ̅ κλίμαξ κ̅ γέφυρα.

Τῷ Ἁγίῳ ὁ αὐτός.

Γ Ελίνην δὴ, ἀπάργα ἡ ἀντίφραξις γῆς, τῆς ἀκτίως
τῷ Ἡλίῳ πάνσοφε, σέ δ' ἐδ' ὅλως τε ἡ ἀχλὺς, ἡ τῆς ἀ-
μαρτίας, ἐκώλυσεν ἐνοπτειζεῖσθαι, τῷ τῆς δικαιοσύνης
σελασφόρῃ Ἡλίῳ, ἀσραπαῖς Διονύσιε πάντιμε.

Ω Δανιὴλ, ἀμφιγνοῦντι ᾧ φθῆς ναῶ, ἐκτός θείας,
λάρνακός σε Ἁγίε, λύων τὸ νέφος τὸ τῷ νοός, ἐς ὧς
μέσω δύο θυτῶν σεπτῶν λευκοφόροντε. διό ἀκαταπαύ-
σοις, ὕμνολόγα τοῖς ὕμνοις, ὡς σεπτὸν τῆς Τριᾶδος κα-
μήλιον.

Θ Πῶς Θεός, σέργεται τὰ πάντα ῥάδια, ἀποβαίνει, καὶ
ᾧ τὸν ὁμούμονος πικρὸν φονέα ἐκ τῆς ὀργῆς τῆς τῶν
διωκόντων, ἐρρύσω ᾧ Διονύσιε· ἐξέσησαν ὀρῶσαι κ̅ τῶν
Ἀγγέλων τάξας, σῆς ἀγάπης τὸ ὕψος τὸ μέγιστον.

Δύξα.

Δ Ἡμὸς πιζῶν, λιτανευόντων τὸ Σκηνός σε, ἀνομβείας
ἀψχμὸς διαλύεται, χέων πλυσίως τὰς ὑετὸς, κ̅ τῆς γῆς
ἀρδεύων, τὸ πρόσωπον Διονύσιε. διό σε κηδεμόνα, καὶ
φρερὸν ἐγνωκότες, ἀκαταπαύτως σέ γεραίρομεν.

Καὶ νῦν.

Θ Εὐὸν ἐκ' σῶ, τὸν σαρκωθέντα ἰκέτευε, τὸν ἀτρέπτως,
ὃ ἦν διαμείναντα, καὶ φυσικῶς ἴσον τῷ Πατρὶ, συγχώρη-
σιν πταισμάτων, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, τοῖς ὑμῶσι σε
πίσῃ δωρήσασθαι.

Καταβασία.

Ε Ἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σε τὸ Μυστήριον, κα-
τηνόησα τὰ ἔργα σε, καὶ ἐδόξασά σε τὴν Θεότητα.

Ω, δὴ, ε. Ὁ Εἰρμός.

Ι Να τίμε ἀπόσω, ἀπὸ τῶ προσώπου σε τὸ φῶς τὸ ἄδυ-
τον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δαίλαιον· ἀλλ'
ἐπίσρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐπιτολῶν σε, τὰς ὁδὰς
με κατεύθυνον δέομαι.

Τροπάειον.

Η Οεράν σατραπείαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα,
παρελθῆν ἀλύτως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου με πά-
ρεχε. ἵνα σοι τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κράζω, χαῖ-
ρε πάντων ἐλπίς ἀκαταίχουτε.

Ω Σ χαράν συλλαβῶσα, χαῖρε ὑπεράνω με, χαῖρε ὑ-
πέραγνε, χαῖρε τῆς ἀγνείας, πορφυρόχροον ἀνδρὸς ἡ-
δύπνου· χαῖρε Παρθενίας κοκκοβαφῆς ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ
Θεῶ τὸ εὐῶδες ὄσφραδιον.

Μ Ἰσικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνου μῦρον ἢ βρύσ-
σα· χαῖρε Θάλα κρήνη, ἢ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζου-
σα· χαῖρε ἢ τὸν βότρυ, τὸν ζωῆς καρποφορῶσα, ἀγεώρ-
γητος ἀμπελος Δέσποινα.

Δ Διόδευτε πύλη, χαῖρε ἢν διώδευσε Χερσὸς ὁ Κύριος·
παραδέσου πύλας, ἢ ἀνοίξασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.
χαῖρε δὲ ἢς χαίρα, ὁ ἔρανος καὶ γῆ χορεῦα, ἢ τὰ ἄνω τοῖς
κάτω σιωπάσασα.

Τὸ Ἄγιον ὁ αὐτός.

Β Ασκανία Βελίαρ ἄρδην ἐκτυφλόμηναι τὰ σὰ Πάτερ
ποιμνία, τῇ τῶ σῶ λαφάνε, ἐπιθέσα, τὰ πάντα ἀνέ-
βλεψε. παραδόξῳ τρόπῳ, ὄθει καὶ κόρας τῆς ψυχῆς με,
φώτισον ἄς τὰ πάθη καπέμυσαν.

Κρή-

Κρήνην μὲν ἰαμάτων, ἐνεγκέσῃ σὸν Σκῆνος Πάτερ ὁ Κύριος, καὶ φρερὸν καὶ ῥύσῃν κατ' ἐχθρῶν ὀρατῶν ἀοράτων τε· ἐδέδωκε ἡνπερ, ἀβλαβῆ τήρησον ὦ μύσα, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις Διονύσιε.

Ως φωστὴρ ἐν τῷ Κόσμῳ, ὤφθης Διονύσιε λόγον ζωῆς ἔχων· καὶ νῦν ἐν ὑψίσοις, σὺν Ἀγγέλοις ἄδας τὸν ἐπιπικίον, ἐν φωνῇ ἀλήκτω περὶ τὸν θρόνον τῆς Τεταίας, ἀγαζόμενος θαίας ἐλάμψουσιν.

Ο ἄτμοι σῶν καμάτων, νοητῶς ὡσπερ κείνα ἀγρῶ τὰς ἀπαντας κατευωδιάζουσι, δι' ὧν καὶ τῷ Θεῷ εὐηρέθησας· ὦ καὶ μετόπισθον σιωπῶν τρυφῆς αὐτῶ ὡς θεμισ, κάλλει τῷ θεῷ Διονύσιε.

Δόξα.

Ως τὸ βάρος βασίσας, τῆς ἡμέρας οἷα ἐργάτης δόκιμος, καὶ τὸ δεινωμένον τάλαντον αὐξήσας, ἀκήκοας, τῆς φωνῆς τῆς θαίας, δεῦρο δὴ ὠπίστέ μοι δόλε, ἀς τὴν χαρὰν τὴν τῷ Κυρίῳ σου.

Καὶ νῦν.

Πῖ σοι δῶρον προσάξω, ὑπὲρ ὧν ἐκ βρέφους δωρεῶν ἔληφας, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, ὁ θεράπων σου τλήμων καὶ ἀναγνος· τοιγαρῶν ἐν γλώττῃ, μερυπωμένη ἀννάως, ἀνυμνῶ σε Παρθένε τὸ ἔλεος.

Καταβασία.

Ω Τεσμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χειρὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' ᾧ πέπτωκεν ὁ ξύλον ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ διλεαθῆς τῷ προσωπαγέτι σαρκί, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ωδή, 5. Ὁ Εἰρμός.

Πρὶν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μετὰς θλίψεως ὅτι κακῶν, ἡ ζωὴ με ἐπλήσθη, καὶ ἡ ψυχὴ με τῷ ἄδῃ προσήγγισε. καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τροπάειον.

Η ἑμψυχος χαῖρε Δέσποινα κόχλος· ἡ κογχύλη σῶν ἀχράντων αἱμάτων, πορφυραυγῆ, ἐρυθρὰν ἀλεργίδαν, τῷ τῷ παντὸς βασιλῆα πορφυρώσασα· τὴν γύμνω-

σιν τὴν τοῦ Ἀδάμ, ἢ σκεπάσασα χαῖρε πανύμνητε.

Γηρίζει μεν τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ αἰσθη-
τὸς ἄρτος κόρη· Χειριανῶν, τὰς ψυχὰς δὲ κρατυῖα,
τὸ σὸν ἀδόμειον ἅγιον Ὄνομα. εὐτεῦθεν κὲ χαρμονικῶς,
πᾶσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κρωγάζουσαι.

Χαῖρε ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, κιβωτὸς ἡ Θεοχώρητος
χαῖρε· χαῖρε σκηνή, χαῖρε ἅγιον Ὄρος, χαῖρε τοῦ
ζώντος Θεοῦ πόλις ἐμψυχε· παλάτιον χαῖρε Χειρῶ· χαῖ-
ρε πέμνος Θεῶν πολύφωτον.

Υπέραγνε υπεράμωμε χαῖρε, τὸ τῆς φύσεως ἕξαιρετον
ἄνθος· χαῖρε κοινή, τῶν ἀνθρώπων τὰ γένεα, φιλοτι-
μιά κὲ χάρις Θεόσδοτος· τὴν ἀτιμον φύσιν τῶν βροτῶν,
ἢ τιμήσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Θαῦμα ὦφθη ὑπὲρ νῦν, γυναικὸς Θεοσεβῆς ἀφωνίαν,
ἐν ἀδελφείᾳ ἕσσης ἐπιθέσει δακτύλου σου· τῆ σεπτῆ ἐπί-
χρωτὸς, εὐλάλον ἔδειξας ἱεράρχα, κὲ ὑγιᾶ ἀποκατέστησας.

Δύνας νόμοις φυσικοῖς, ὑπὸ γῆν ὦ Διονύσιε Πάτερ, ἀ-
γνέταλας ἐσαυθίς ὡς ἀσηρ φαεσίμβροτος· χαρισάμε-
νος πιστοῖς σκῆνοςσε πάντιμον ἐξ ἑ νέμας, σῶν θαυμά-
των τὰ σελαγήσματα.

Ανθρωπος ἀλλοδαπῆς, ἐφωράθη ἐν μονῇ τῶν σροφάδων,
ὑπὸ τῆ ἀρχεκάκῃ χαλεπῶς πιεζόμενος· ὅς χερσάμε-
νος χερσὶ Πατέρων ἐλαίῳ τῆς σῆς λυχνίας, εὐθύς ἰάθη
μεγαλύνων σε.

Εἶπὸν πέλει ἀληθῶς, τὰς αἰτήσεις ἐκ Θεοῦ εἰληφίαι,
παντὶ τῷ φοβερμῶ τὴν αὐτῆ κυριότητα· ὅθεν ἔχων
πρὸς αὐτὸν μεγίστην Πάτερ τὴν παρρήσιαν, σὲς αὐτοχθό-
νος περιφρόρησον.

Επιφανὴς κατ' ὄναρ, μὴ φοβῆ γυναὶ ἄρηκας· ραντισά-
μενος δ' αὐτὸν τὸν οἶκον ὕδατι τῷ αἰγίῳ, ὥκην ἀφόβως
σασμῆ ἀπαλής.

Καὶ νῦν.

ΥΨωσας παναληθῶς τὴν πεσῶσαν τῶν ἀνθρώπων εἰσίαν, τὸν ἐν μορφῇ τῆς θαλά κὲ Πατρός ἐν ἰσότητι καθαρῶμενον υἱόν, τὸν ἀναλλόιωτον Θεοτόκε, ἀνευ απορίας κυοφορήσασα.

Καταβασία.

Η Οτί οὗτος Θεὸς ἐν ἀπλάγχχοις, παλάμας Ἰωνᾶς, σωροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προδιετύπε σαφῶς· ὁ Θεὸς Τελήμερος ἐκδύς τὴν ὑπερκόσμιον ἀνάσασιν ὑπεζωγράφησε· τῆ σαρκὶ προσαγεύτης Χειρὸς τῆ Θεῶ, κὲ Τηλημέρῳ ἐγέρσει τὸν Κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον. ἠχος, δ'. Οὐρανῶδες.

Ων Ζακχυθίων Εὐσεβῶν ἡ ὁμήγευτος, πανηγυριστικῶν λαμπρῶς ἐορτάζοντες, ἐν ἑτησίοις ἁσμασι κὲ ὕμνοις ἱεροῖς, πάνσεπτον ἐπάνοδον τῆ παντίμου λαβάνου, τῆ ἕξανατάλαντος δίκην Κόσμῳ Ἡλίῳ· ὁ ἀσπαυδέιπτος κρᾶζομεν θερμῶς· Φωσῆρων χαῖρε, Φωσῆρ Διονύσιε.

Ὁ Οἶκος.

Εὶν τῆ διδασκάλου Χειρὸς φωνῇ ἐνωπιστάμενος, ἦρες ἐπὶ ὤμων τὸν Σταυρὸν αὐτῆ κὲ ἀκλινῶς ἐπορεύθης τὴν γεννὴν κὲ πεδλιμμενὴν τῆ Ματαίς βίβι ὁδόν, ἀπορρήψας ὄγκον γένους, πραγμάτων περιεσίαι, κὲ πᾶσαν ἄλλην κοσμικὴν ἠδὲ υπάδααν· κὲ μόνος ἐν ὄρεσιν ἐν καθαρῷ τῶ νοὶ τῶ φύσει μόνῳ καθαρῷ Θεῷ ὁμιλῶν, ὠφθῆς ἀρτιφανῆς κὲ ζῶν, κὲ μετόπιμον ἀφθαρσία τὸ σὸν πανσέβασον σκῆνος ὁ Κύματος ὃ ἐν γῆ καθαρῶς ἐλάτρευσας, ἐδώρησατο τῆ σῆ Πατερίδι δῶρον τιμαλφέςατον· ὁ ἀσπαζόμενοι σὺν πόδιῳ κρᾶζομεν θερμῶς· Φωσῆρων χαῖρε, Φωσῆρ Διονύσιε.

Εν μηνὶ Αὐγέσῳ, κδ'. Ἡ ἀνακομιδὴ τῆ σεπτῆ Λαβάνου τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίῳ Ἀρχιεσκῶς Αἰγίνης, κὲ ἡ τέτα ἐκ σροφάδων εἰς Ζάκχυθον ἐπάνοδος.

Στίχοι.

Γόνοιο δὶς νῦν τυχεῖσα ἀφθάρτε.

Ζάκνωθε τέρπε γηθοσωώς εν κάρτα.

Εικάδι ηκε δέμας άκεισίμβροτον εν γε πετάρτη.

Ο Άνθρωπος, ο οποίος έτιμήθη περισσότερο από όλα τα κτίσμα-
τα τα επί της γης με το φως τῆ λογικῆ από εκείνο το υπερά-
γιον πρωτότυπον τῆ Θεῖς Χαρακτῆρος, ἡ ἐβάλλθη ὡς βασιλεὺς εἰς
τὰ πανευφρόσυμα ἐκεῖνα ἀνακτόρια τῆ πανεντίμου Παραδείσου, ἐσόλι-
σμένοι λαμπρότατα μετρία ἐξαιρέτα Χαρίσματα, τῆς ἀδωότη-
τητος, τῆς ἀθανασίας, ἡ τῆς βασιλικῆς Τιμῆς· αὐτὰ ἀναφαν μίαν
Πυρκαϊάν ἔχθρας, ἡ φθόνου εἰς τὸ σῆθος τῆ Εἰσφόρου. δὲν ὑπο-
φέρει νὰ βλέπῃ ἄλλον ἀνεβασμένον ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον εἰς τὸν ὁ-
ποῖον ἕνα καιρὸν αὐτὸς ἐβασίλευε· σπνοχωρεῖται νὰ σοχάζεται τὸν
ἐαυτὸν τε καταδικασμένον εἰς ἕνα χάος τῆ ἀδου, καὶ τὸν ἄνθρωπον
μετ τοῦ δῶρον τῆς ἀναμαρτησίας, νὰ τρυφᾷ τὰς ἐρανοῖους δόξας.
δὲν ἠμπορεῖνὰ βασιᾶ ἀπὸ τὸν θυμὸν ἡ τὸν φθόνον, συλλογιζόμενος
τὸν ἐαυτὸν τε ζεπεσμένον ἀπο τὴν μακαρίαν Ζωὴν ἡ ἐρρίμμενον εἰς
τῆ θανάτου τὰ δεσμοτήρια, ἡ τὸν ἄνθρωπον μετ τὴν ἀξίαν νὰ ἐγ-
γίξη σχεδὸν εἰς τὰ ὅρια τῆς αἰδιότητος, ἡ διὰ τῆτο ἐσύκωσε πό-
λεμον ἡ κατὰ τῆ Θεῶ, τῆ ὁποῖα δὲν τῆ ἐγγίξει ποτὲ ὕβρις ἡ ὄνει-
δος, ἡ κατὰ τῆ ἀνθρώπου ἡ μετ πειρηαῖς διαβολαῖς, ἡ μετ ψευδεῖς
ὑποσχέσεις ἀποθεόσεως, ἐκατάπεισεν ἀλοῖμονον τὸν ἄνθρωπον εἰς
τὴν παρακοὴν τῆ ποιητῆ τε Θεῶ ὁ εὐρετῆς τῆς κακίας· ἡ διὰ τῆτο
ὁ ἄνθρωπος, ὁ βασιλεὺς τῶν κτισμάτων, ὅπῃ ἦτον ἐπάνω εἰς τὴν
ἀκρῶρειαν τῶν ἀρετῶν, ἡ εἰς τὰ ὅρια τῆς αἰδιότητος εἰς μίαν σι-
γμὴν εὐρέθη γυμνὸς ἀπὸ τὴν θεϊκὴν χάριν, γελασμένος ἀπὸ τὸν
Πατέρα τῆ ψεύδου, ἡ ἀξιοδάκρυτος διὰ τὴν ἀθλίαν τε κατάστασιν.
διωγμένος λαπὸν διὰ τὴν κακίαν τῆς παρακοῆς τε ἀπὸ ἐκεῖναι τὰς
ἐρανοῖους ἔλαμψες, ἐβυδίτθη μέσα εἰς τὸ ζοφερὸν σκότος τῶν πα-
θῶν ἡ ἐκεῖ συκλιηλυδόμενος ἔσβετε τὸ φῶς τῆ λογικῆ, καὶ ἔγινεν
ὁμοιος μετὰ τὰ ἄλογα ζῶα εἰς τὴν ἀνατθησίαν, ἡ ἐμπάθειαν· πα-
ρασπιβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, ἡ ὠμιώθη αὐτοῖς. ὡ ἀ-
ξιοδάκρυτος Κατάστασις ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. ὁ ἕνας μετ τὴν τυραν-
νικὴν τε σκληρότητα ἀντὶ ἄνθρωπος ἔγινε λέωντας· ὁ ἄλλος διὰ
τὴν ἀρπεγὴν τε ἐχρημάτισε λύκος, καθὼς λέγει ἡ ἀγία γραφή·

(Σοφον. 34.) „ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν ὡς λέοντες ὠρυόμενοι, καὶ οἱ κριταὶ ἡμῶν λύκοι τῆς Ἀραβίας. “ τῆτος μετὰ σαρκικὰ πάθητα ἔγινεν ἄλογον ὀρμητικόν, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης (Ἰερεμ. 58.) „ ἕκαστος ἐπὶ τὴν γυναικὰ τῆ πλησίον αὐτῆ ἐχρεμέτησεν “. ἐκεῖνος διὰ τὰς παραχὰς, σκάνδαλα, θορύβους αἱματοχυστίας τε, ἔγινε θηρίου αἰμοβόρον· καὶ εἰς ἓνα λόγον τῆτον τὸν ὠραιότατον Κόσμον πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησῆς μετὰ σαρκός, τὸν ἐκατάστησεν ὁ ἄνθρωπος σπῆλαιον λησῶν, καὶ ἐργασῆριον τῆς ἀνομίας· καὶ πολλὰ ὀλίγοι ἦταν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ὅπῃ μὲ τὰς φυσικὰς νόμους νὰ ἐσύμμωναν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα· καὶ τί λέγω πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Κόσμον τὸ φῶς τῆ Κόσμου ὁ Χριστὸς, ὅπῃ βλέπομεν ὅτι καὶ ἀφ’ ἧ ἦλθεν ὁ λυτρωτὴς μας καὶ ἔγινεν ἄνθρωπος, καὶ ἔχυσεν ἐπάνω εἰς τὸ ζωοπάροχον ξύλον τῆ Σταυροῦ τὸ κοσμοσωτήριον αἷμα, καὶ ἐλάμπριψε τὸν τετραπέρατον Κόσμον μετὰ τὰς θεϊκὰς ἀσραπὰς τῆς Εὐαγγελικῆς τε διδασκαλίας, πάλιν ἡμεῖς ὁ ἀνόητοι μισθῶμεν καθ’ ἡμέραν τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀγαπῶμεν τὸ ψεῦδος, φεύγομεν ἀπὸ τὸ φῶς, καὶ ἀκολουθεῖμεν τὸ σκότος· ἀλητρουήσαμεν τελείως τὸν ἕρανὸν τὸ κέντρον μας τὴν αἰώνιον μας Πατρίδα, καὶ ἐπροσηλώθημεν εἰς ταύτην τὴν γῆν τὴν πολυερακτον ἔξορίαν μας· διὰ τῆτο δικαίως ὁ Ἰησῆς μας παραπονεῖται εἰς ἡμᾶς πῶς καταφρονεῖμεν τὴν εὐσπλαγχιαν τε καὶ τῆ τιμῆτε αἵματος, καὶ λέγει μὲ τὸν Προφήτην (Ψαλμ. 29.) τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου, ἐν τῷ καταβαίνειν με εἰς διαφθοράν; ὦ τῆς Ἀχαριστίας. Χριστιανέ· ὁ Χριστὸς σὲ διδάσκει μὲ τὴν Ἰεράν σάλπιγγα τῆ Εὐαγγελίᾶς· μὴ κλέψῃς, μὴ μοιχεύῃς, μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, τίμα τὸν Πατέρα σε, καὶ τὴν Μητέρα σε, καὶ ἀγάπα ὅλους τὰς ἀνθρώπους (μάλιστα δὲ τὸν ὁμοπίσόν σε) καθὼς ἀγαπᾶς τὸν ἑαυτόν σε· γενῆ ἡμερος, ἐλεήμων εἰς τὰς πεινήτας, μακρόθυμος, εἰρηνικός, διὰ νὰ γένῃς ἄξιος διὰ τὴν βασιλείαν τῶν ἕρανῶν, καὶ κανεῖς δὲν εἶναι σχεδὸν ἀπὸ ἡμᾶς ὅπῃ νὰ τὸν ἀκῆ νὰ προσέχη εἰς τὴν ἕρανιον καὶ ψυχοσωτήριόν τε διδασκαλίαν· συμβλεῦει κεκρυμμένος καὶ ὁ ἀνθρωποκτόιος διάβολος τὰ ἐναντία καὶ λέγει· γενῆ μοιχός, φόνευστε, ἐπιόρηστε, κλέψτε, γενῆ ἀπάνθρωπος, βλάσφημος, ἀσπλαγχνος, φιλάργυρος, μισάνθρωπος, πανῆργος,

ἀδικητής, κατάλαλος, ἢ ὡσάν δῦλοι δεδεμένοι χεῖρας καὶ πόδας
 ἔττι τρέχοντες ἢ ὑποτασσόμεθα εἰς τὰ τοιαῦτα ἔργα, τὰ ὅποια μι-
 σεῖ ὁ Θεός, ἢ ἀγαπᾷ τῆς κακίας ἢ εὐρετής. Χριστιανοὶ ἀδελφοί
 μιν, ἀνίσως καὶ δέλωμεν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ εἴμεθα μαζί με τὸν
 γλυκύτερόν μας Σωτῆρα Χριστὸν, ἢ νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸν φορέα τῆς
 ψυχῆς μας διάβολον, ἃς παύσωμεν τὰς τυρὰς, τὰς ξεφάντοτες
 τὰς μέδαις, τὰ ὅποια εἶναι μέσα ἢ ὄργανα παρακινητικά τῶν σαρ-
 κικῶν παθῶν ἃς σχολάσωμεν τὰς ἀρπαγὰς, τὰς τυραννίας τὰ
 σκάνδαλα. ἃς ἀπαρτήσω τὰς βλασφημίας, τὰς ἀδιαφορίας μας,
 ἐπειδὴ ἔφθασεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἢ φοβερά ὅπῃ ἔχομεν ὅλοι σοφοὶ
 ἢ ἄσοφοι, πλούσιοι ἢ πτωχοὶ, ἄρχοντες ἢ ἀρχόμενοι νὰ παρασα-
 δῶμεν γυμνοὶ ἢ τετραχιλισμένοι ἔμπροσθεν εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν
 ἢ ἀπροσπόλητον βῆμα τῆ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ δειχθῶμεν ποῖοι
 εἴμεσθε, ἢ νὰ φανερωθῆν εἰς ὅλους αἱ ἀδικίαι ἢ ἁμαρτίαι μας, καὶ
 τότε ὅποιος εὐρεθῆ ἀμετανόητος, θέλει ἀπέσει, ἀλοίμονον, ἐκείνην
 τὴν ὀδυνηρὰν φωνὴν, **(Ματθ. 22. 23.)** „δῆτατε αὐτῆ τὰς χεῖ-
 ρας ἢ πόδας, ἢ ἐκβάλλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον ἢ ἐκεῖ ἔσαι
 ὁ κλαυθμὸς ἢ ἡ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων ἢ μετανοήσωμεν ἀδελφοί
 μιν, καὶ μὴ μᾶς πλανᾷ ἡ φαρμακερὴ ἁμαρτία, ἐπειδὴ εἶναι θεῖαι
 ἀπόφασις, πῶς ἔτε πόρνοι, ἔτε μοιχοὶ, ἔτε λοιδοροὶ, ἔτε πλεο-
 νέκται, ἔτε μέθυτοι, ἔτε ἀδικοὶ, ἔτε μαλακοὶ, ἔτε ἀρτενοκοί-
 ται, ἔτε εἰδωλολάτραι, ἔτε βλάσφημοι, ἔτε φυλάργυροι, ἔτε τίς
 ὅπῃ νὰ ἔχη ἀπὸ τὰ τοιαῦτα, βασιλείαν ἑβραίων δὲν κληρονομεῖ διὰ
 τῆτο ἃς καθαρῆσωμεν τὴν σινεειδητὴν μας ἀγαπητοί μιν με τὴν Γε-
 ρὰν ἐξομολόγησιν. ἢ ἃς ἐνωθῶμεν με τὸν ποιητὴν μας Θεὸν διὰ τῆς
 Εὐαγγελικῆς μας πολιτείας, ἢ ἃς μιμηθῶμεν κατὰ τὸ δωματόν μας
 τὰ Ἀγγελικά ἔργα ἢ ὑπὲρ φύσιν κατορθώματα τῆ σήμερον παρ
 ἡμῶν ἑορταζομένη Γεράρχη Διονυσίῳ τῆ ἀγγελομιμήτη Ἀγίῳ, ὁ
 ὅποιος ἀγκαλὰ ἢ νὰ ἦτον ἀπὸ γένος εὐγενὲς ἢ ἐκλαμπρον, μὲ ὅλον
 τῆτο ἐγνώριτεν ὡς φρόνιμος πῶς μία εἶναι ἡ ἀληθινὴ εὐγένεια ἐκεί-
 νη ἢ τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποῖαν τόσον τὴν ἐλάμπρωσε με τὴν ἀρετὴν,
 ὅπῃ ἔγινε κατοικητήριον τῆς Τρισηλῆς Θεότητος ἢ τὰ δὲ πράγμα-
 τα τῆ ματαίῳ Κόσμῳ ὡσάν ὅπῃ εἶναι εἰς τὴν φθορὰν ὑποκείμε-

να καθὼς λέγει ἡ ἀγία Γραφή καὶ εἶναι καὶ ὁμολογούμενον, ρίπτωντάς
 τα εἰς τὸν Κόσμον τὸ πρόσωπον· τὸν πλεον λέγω, τὴν κενὴν δόξαν,
 τὸν ὄγκον τῆ γενέως καὶ πᾶσαν ἄλλην ἠδὲ υπάθειαν, καὶ λαμβάνωντας τὸν
 Σταυρὸν τῆ Κυρίας Εὐαγγελικῶς εἰς τὰς ὤμους τε, ἀπέταξεν ὡς ἀετὸς
 ὑπόπτερος εἰς τὴν πεδινήν τε ἡσυχίαν, καὶ ἐκεῖ πολιτευόμενος ὡς ἄλλος
 Πρόδρομος Ἰωάννης, ἐδοξάσθη ἀπὸ τὸν δεδοξασμένον βασιλέα τῶν
 ἀπάντων, καὶ εἰς τὴν γῆν μετὰ τὴν δόξαν τῆς ἀφθαρσίας τῆ Γερῶν τε λει-
 ψάνου, τὸ ὅποιον βρῦει ποταμιδὸν εἰς τὰς εὐσεβεῖς τὰ θαύματα, καὶ
 εἰς τὸν ἔρανον μετὰ τὸν Στέφανου τῆς αἰδιότητος. (Ἐκκλησι. Ι.) εἶδον
 σύμπαντα τὰ ποιήματα τὰ πεποιημένα ὑπὸ τὸν Ἡλιον, καὶ ἶδὼ πάν-
 τα ματαιότης· τῶρα ἀνίσως καὶ ἠθέλει ἀκολουθήσει τὴν ματαιότητα
 τῆ φθαρτῆ τῆς Κόσμου ὅχι μόνον δὲν ἐδοξάζετο αὐτός· ἀπὸ τὸν
 ἐρανοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς ἀνθρώπων, ἀλλ᾽ ἠθέλει ἀφανισθῆ τὸ μνη-
 μότινον αὐτῆ μετὰ ἡῶς, καθὼς παθαίνου οἱ φιλόυλοι καὶ φιλοκτήμο-
 νες· ἀλλ᾽ ὅμως ἐπειδὴ ἡ Ἀγγελικὴ ζωὴ τῆς τῆς σιπτῆ Γεράρχης.
 καὶ τὸ δεδοξασμένον τε τέλος, καὶ τὰ υπερφυσικά αὐτῆ θαύματα ἀνα-
 γινώσκονται ἐν τῇ δεκάτῃ εὐδόμῃ τῆς Δεκεμβρίας μηνός, εἰς τὴν ὁποίαν
 ἡμέραν ἐορτάζομεν λαμπρῶς τὴν μνήμην τῆς ἀγίας αὐτῆ Τελευτῆς,
 διὰ τῆτο κἀνω τέλος· καὶ μόνον ἐνσωτόμῳ διηγῆμαι εἰς τὴν ἡμετέ-
 ραν ἀγάπην τὸν τρόπον διὰ τὸν ὅποιον ἦλθεν εἰς τὴν Πατρίδα μας
 τῆτο τὸ πανσεβάσμιον λείψανον τῆς τῆς νεοφανῆς Γεράρχης καὶ κοι-
 νῆ ἡμῶν προσάτε καὶ βοηθῆ, Διονυσίῳ τῆ Μάκαρος.

Εἰς τὰς Χιλίους ἑπτακοσίους δεκάξῃ χρόνος ἀπὸ Χριστῆ τῆ Θεοῦ
 ἡμῶν, ἔχοντες οἱ Ἀγαρενοὶ πόλεμον μετὰ τὰς Ἑνετῆς, ἀφ᾽ ἧ ἔλαβον
 τὴν πελωπόννησον, ἀπεφάσισαν μετὰ τὴν Ἰσσηλικήν τε Εὐτολμίαν
 καὶ αἰχμαλωτίσαν καὶ τὴν Κερκύραν ἠγουν τῆς Κορυφῆς· ὅθεν τὸν
 Ἰένιον μῆνα ἐκίνησεν ὁ Ἰσσηλιτικὸς στόλος διὰ τῆς Κορυφῆς, καὶ ἀπερ-
 νῶντας ἀπὸ τὰ σροφάδια, εἶχον οἱ Πατέρες τῆ Μοναστηρίου μεγάλον
 φόβον μὴ τῆς κακοποιήσω· καὶ διὰ τῆτο μαζί μετὰ τὰ πολύτιμα πρέγ-
 ματα τῆ Μοναστηρίου, ἔκρυψαν μέσα εἰς δύο σπήλαια, καὶ τὴν εἰ-
 κόνα τῆς Θεομήτορος, καὶ τῆς Ἀγίας τὸ σεβάσμιον λείψανον· καὶ τό-
 τε μὲν ἐπέρασεν ἡ ἀρμάδα χωρὶς καὶ τῆς ἐνωχλήση, ἀλλ᾽ ὅμως ἀφ᾽
 ἧ ἔφθασαν εἰς τὰς Κορυφῆς· εἰς τὰς εἰκοσιτέσσαρας τῆ αὐτῆ μηνός

Γενίς κὶ ἐπολέμησαν, κὶ ἐκατάθιλψαν διὰ πενήκοντα ἡμέρας τὴν Κορυφῆς· κὶ ὄχι μόνου δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν κατατροπώσω, ἀλλὴ τῆ κραταιᾷ διωάμει τῷ Θαυματουργῷ Σπυρίδωνος, ἔφυγον κατησχημένοι μὲ μεγαλωτάτην τὴν ζημίαν, καθὼς εἰς τὰ θαύματα τῆς τῷ Γεράρχῃ, καθαρῶς φαίνεται. Λοιπὸν εἰς τὸ γύρισμα τῆς ἀρμάδας εὐγῆκεν ἔξω μὲ τὴν ἀνδρώπῃς τῷ ἑνῷ ναυαρχῷ μῆσης ὀνομαζόμενος· γεμάτος βαρβαρικὴν ὀργὴν κὶ ἐμβαίνοντας εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐπίαθεν εὐθύς τὸν ἠγόμενον καὶ τὴν λοιπὴν ὄλην Πατέρας, ἔξω μόνου ἀπὸ τῆς τῆς, οἱ ὅποιοι ἐκρύφθησαν μετὰ εἰς ταῖς τρύπαις τῆς γῆς, κὶ τὴν ἐπαίδευε ὁ ἀληθῆριος μὲ πικρά, κὶ τυραννικὰ βιάσανα ἕως νὰ τὴν ὁμολογήσω τὸν Θεσαυρὸν τῷ Μοναστηρίῳ· κὶ αὐτοὶ σενοχωρῆμενοι ἀπὸ τὰ ἀνυπόφορα βιάσανα, τὴν ἔδειξαν τὰ σπήλαια ὅτῃ ἦχον κεκρυμμένα ὅλα τὴν τὰ πράγματα· τότε λοιπὸν ἀφ' ἧς τὴν ἔδειξαν τὴν Θεσαυρῶν τῶν, τὴν ἔθανάτωσεν ὁ Θεοσηγῆς μὲ πικρὸν Θάνατον· κὶ ἀπάπτωτας ὑσερα φωτίαν, ἐκατάκαυσε τὰ σώματα ἐκείνων τῶν αἰοδήμων Πατέρων, μὲ ἀπάνθρωπον σκληρότητα· κὶ μετὰ ταῦτα ἐπῆρεν εἰς τὸ καράβι τῶν κοντὰ μὲ τὰ ἄλλα, κὶ τὴν θείαν εἰκόνα τῆς Παναγίας· μόνου κατὰ θείαν οἰκονομίαν ἀφῆσε τὸ λείψανον τῷ Ἁγίῳ ἀνέταφον· ἔξω ἀπὸ τὰ δύο τὴν χέρια τὰ ὅποια ὄντες εἰς τὴν αὐτὴν σωτροφίαν τέσσαροι Χριστιανοὶ, τὰ ἔκοψαν διὰ εὐλάβειαν, κὶ τὰ ἔκαμαν εἰς τέσσαρα μέρη διὰ ἀγιασμὸν τῆς ἀγκαλὰ σοχαζόμενος ὑσερα ὁ ἀρχηγὸς τῆς πῶς νὰ ἀξίξωμι τί, τὴν τὰ ἐπῆρε, κὶ ἀπερνῶντας ἀπὸ τὴν Χίον, ὁ τότε Ἀρχιερεὺς Ἀγαθάγγελος αὐτῆς τῆς χίου, κὶ ἑνῷ εὐλαβῆς Μοναχὸς Ἀκάκιος τῆς ὀνομα, τὰ ἠγόρασαν ἀπὸ τὸν βαρβαρον, κὶ διὰ τὴν πρέπυσαν εὐλάβειαν, τὰ ἔσειλαν εἰς τὸ ἅγιον Μοναστήριον τῶν σροφάδων· κὶ εἰς τὴν Πάτμον πάλιν ἐπώλητε τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου Μαρίας· τὴν ὁποίαν δύο ἀδελφοὶ ἀρχοντες, Ἡλίας κὶ Θεόδωρος πατριῶται, τὴν ἠγόρασαν. κὶ τὴν ἐπεμψαν κὶ αὐτὴν εἰς τὰ σροφάδια· ὅμως ἀφ' ἧς ἐμίσευσεν ἡ ἀρμάδα, εὐγῆκεν ἔξω ἐκεῖνοι οἱ τέσσαροι καλόγηροι ὅτῃ ἦτον κεκρυμμένοι, κὶ ὡς ἔφθασαν εἰς τὸ Μοναστήριον, κὶ οἶδαν τοιαῦτα ἔλενα κὶ ἀξιοδάκρυτα πράγματα, ἔκλειον ἀπαρηγόρητα· εὐρισκόμενοι λοιπὸν εἰς τοιαύτην λύπην, καὶ

εἰς τελείαν ἀπελπισίαν, διατὶ ἔλειπαν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς των, καὶ ἤ βλέπν ἀπροσδοκῆτως. (ὡ μεγάλης σε προμηθείας Θεὸ πολυέσπλαγγχε) δύο βενέτικα καράβια· μετὰ εἰς τὰ ὅποια ἦτον εἰς μὲν τὸ ἓνα ναύκληρος ὁ Γεώργιος Κυριμβάκης, εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἦτον ὁ Ζαχαρίας. (τῆτο τὸ εἶδος τῶν καραβίων, ὀνομάζεται Ἰταλίσι Κορβέταις.) κάρνοντές τοις λοιπὸν σημεῖα οἱ ἀνωθεν Μοναχοί, ἐπήγαν καὶ ἄραξαν, καὶ εὐγαίνοντες ἔξω καὶ ἀκόντες, καὶ βλέποντες τὴν συμφορὰν τῆς, πρῶτον τὸς ἐπαρηγόρησαν φιλανθρωπῶς ὡς εὐσεβεῖς, καὶ ἔπειτα ἔλαβον μετ' εὐλαβείας τὸ ἅγιον Λείψανον, καὶ αὐτὸς τὸς Πατέρας, καὶ τὸς ἔφερον εἰς τὴν Ζάκυνθον· τότε δὴ τότε, ὡς ἔμαθον τὸν ἐρχομὸν τῷ Ἁγίῳ, ἔδραμιόν Γερεῖς, καὶ μονάζοντες, πλῆστοι καὶ πένητες, καὶ ἀσπασθέντες μετὰ πίσεως τὸ πανσέβασον Λείψανον, τῷ ἔκτισαν εὐθύς περικαλλῆ Ναόν, καὶ ἔθεσαν εἰς αὐτὸν τὸ θαυματόβρυτον τῷ Γεραρχοῦ λείψανον τὸ ὅποιον ἰατρῶν ἀρρώσεῖας παντοίας· διώκει ἀπὸ τῆς ἐνωχλημένης τῆς πονηρίας τὰ Πνεύματα· σώζει καθ' ἡμέραν ἀπὸ λοιμοῦ καὶ λιμοῦ καὶ σεισμῶ τὴν ποθηνῆντε Πατρίδα Ζάκυνθον· καὶ εἰς ἓνα λόγον ποτίζει πλεστίως μὲ τὸν ποταμὸν τῶν θαυμάτων τῆς, τῶν εὐσεβῶν τὰ συσηματα. αὐτὴ λοιπὸν ἀκροαταί μὴ εἶναι ἡ αἰτία τῷ ἐρχομῷ τῷ Θεοῦ λειψάνου διὰ τῶ ὅποις ἡμεῖς εὐτυχῆμεν, καὶ εἰς τὴν ἑρανίον μας Πατρίδα ὀδηγῆμεθα.

Ἄλλ' ὡ ἀγιώτατε Πάτερ κλεινὲ Διοιούσιε, ἐπειδὴ καὶ διὰ τῆς ἀνωφερῆς κλίμακος τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀρετῶν σε βαθμιδὸν ἀνατρέχων ἔφθασας ἀπὸ τῆς γῆς τὴν πρόσκαιρον παροικίαν, εἰς τὸ ἀκατάλυτον σκήνωμα τῆς Θείας μεγαλειότητος· καὶ διὰ τῆς σεῆς καὶ τεθλημένης ὁδοῦ, ἀνεπαύθη εἰς τὴν πλατείαν, καὶ πανευφρόσμων κληρηχίαν τῶν ἐκλεκτῶν· μὲ τὸς ἀρχιερεῖς τῷ Θεοῦ λόγου ὡς Γεραρχῆς ἀριστος μυεῖσαι τὴν ἐγκρύφιον γινῶσιν τῶν Μυσηρίων, ἀπὸ τὸν ἀδιεξάλειπτον ἐκεῖνον ὠκεανὸν τῶν ἀκαταλήπτων· μὲ τὸς ἀσκητὰς κρατῆς τὴν πρώτην σάσω τῶν ἑρανίων ἀξιομάτων· μὲ τὸς δικαίους ἀντλεῖς ἀπὸ τὸν ποταμὸν τῆς τρυφῆς, τὸ γλυκύτατον τῆς ἀθανασίας νέκταρ, καὶ τὸν αἰείζων κρατῆρα τῆς ἀμβροσίας. ἀπὸ τὴν ἀκένωτου πηγῆν τῷ Ἁγίου Πνεύματος βλύζεις ποταμιδὸν τὰ θαύματα εἰς

τὸς εὐσεβεῖς· καὶ τέλος πάντων ἀπὸ τὴν Τρισήλιον ἐκείνην τῆς Μακαρίας Τριάδος ὑπέρφωτον αἴγλην καταυγαζόμενος, ἀκτινοβολεῖς ὡς ἀριπρεπέστατος ἀστὴρ τῆς ἐπιγείης Ἐκκλησίας πᾶσαν τὴν διακοσμησίην· διὰ τῆτο λοιπὸν σε παρακαλῶμεν Γεράρχα Διονύσιε, γενεῆ ῥάβδος διωάμεως σπρίζων τὰς κλονημένες ἄρμος ἀκύμαυτος ἀναπαύων τὰς ἐκτριχυμίας περισφθέντας· σύλος πυρός οδογῶν ἀπὸ τὴν ἀκανθιφόρου ἐρημίαν τῆς ἀμαρτίας πολλὰς ψυχὰς, εἰς τὴν πολύκαρπον χῶραν τῆς ἀρετῆς· καὶ σεβασμικώτατε Πάτερ, διώξων μακράν τὰς ἐμφυλίας πολέμους· ρίζωσον εἰς τὰς καρδιάς μας τὸν φόβον τῆ Θεῶ, καὶ τὴν εἰς τὸν πλησίον ἀγάπην· φύλαξον ἔτι καὶ τὴν Γεράν μονὴν τῶν γραφῶν· καὶ τὰς ἐν αὐτῇ ἀσχύντας εὐλόγησον διατηρῶν αὐτὰς, ἐν ὁμοιοῖα Πνευματικῇ, καὶ ἀξιώτων διὰ τῶν εὐπροσδέκτων σε δεήσεων ὅλας τὰς εὐσεβεῖς τῆς αἰωνίης μακαριότητος· ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν· ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ, καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτῆ Πατρὶ, καὶ τῷ ὁμοσσίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. **Αμήν.**

Ω, δὴ, ζ. Ὁ Εἰσμός.
Θ Εὖ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθην ἐν βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τῆτο αἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδὶ, ὡς ἐν λαμῶνι χορευόντες ἐφαλλον· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Π Ὀνη ἀπείρανδρος, ἡ μόνη ἀφθορος, χαῖρε δέεσσινα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπαρόγαμος· τὸ ξεῖον χαῖρε καὶ φρικτὸν Μυσήριον· χαῖρε Ἀγγέλων τρυφή· χαῖρε ἀνδρώπων χαρά. **Τροπίαειον.**

Γ Ἰὼν πόλις ἐμφυχε, τῆ βασιλείως τῶν βασιλέων Χειρῶ· περὶ ἧς ἐλαλήθη, δεδοξασμικά χαῖρε Θεόνυμφε· χαῖρε ἡ κλίμαξ, δι' ἧς μεταβαίνομεν, πρὸς ἔρανον ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζῶν.

Π Εἰμῶν θεοφύτευτος, εὐώδης κῆπος θεοβλασεργητος, ἀνεδέχθης Παρθένε, ἀθανασίας ἀνθος ἀνθήσασα· διὸ συμφώνως τὸ χαῖρε σοι κράζομεν· χαῖρε χαρᾶς χορηγέ, χαῖρε πηγῆ γλυκασμῶ.

ΥΠέρτιμε Δέσποινα, ἕξ ἀτιμίας παθῶν με λύτρωσαι·
ἵνα σοι χαρμοσύνως τὸ χαῖρε κράζω, χαῖρε ἀγνείας πηγῇ·
 χαῖρε ταμῆον πάσης καθαρότητος· χαῖρε δοξαῖον Θεοῦ,
 χαῖρε χωρίον Χριστοῦ. **Τὸ Ἅγιον Παιδες Ἑβραίων.**

ὍΤε τὸ Πνεῦμά σου Τρισμάκαρ, αἱ ἐράνιαι παρέλαβον
 δυνάμεις, τῶν Ἁγίων Χοροὶ, ἠδόμενοι ἐβόων, εὐλογη-
 τὸς ἃ Κύριε, ὁ δοξάσας τὸν σὸν μῦθον.

ἘΡώσας τῷ βέλα ἐγκρατείας, τὸν ἀρχέκακον ἐσώσω τὸ
 σαρκίον, ἀκηλίδωτον ὁ, ἀλώβητον τηρήσας, ὁ τῆς αἰώ-
 νων Κύριος, ἀγιάζει Ἐκκλησίαν.

ἮΟὐδὲ ἀπλέτῳ Ἱεράρχα, τὴς προσρέχοντας τῷ Θεῷ
 σε πεμναί, τῶν ἀρκύων Σατᾶν, λυτρώμενος λιταῖς
 σε, ὧ μύσα Διονύσιε, κοινωνὸς δάξον σῆς δόξης.

ἘΧα μονή ἢ τῶν στροφάδων, σέ Πανάγιε ὑπασισην καὶ
 ρύσην, ἦν σωτήρα αἰ ἐφόδον τῶν βαρβάρων, σαισμῶ,
 αἰχμῶ, καὶ πάσης τε, προσβολῆς τῶν ἐναντίων. **Δοξα.**

ἮἮσον παμμάκαρ αὐτοχθόνων, σκέπε θείαις ἀντι-
 βολῶ πρεσβείαις, χορηγῶν τοῖς αὐτῇ οἰκῆσι τὴν εἰ-
 ρήνην, ἕξ ὑψους καὶ κακίας τε, ἐλωτάας ρύσαι πάντα.

ΦΥγίσις ἢ βρόταος ὑψώθη, ὡς γεννήσασα τὸν πάντων
 βασιλέα, ὃν δυσώπει αἰ, ὧ Δέσποινα Παρθένε, ὑπὲρ ἐ-
 μῶ τῶ δέλεσσε, τῶ πισῶς σέ προσκυνῶντος. **Καὶ νῦν.**

ἘΚνοον πρόσαιγμα τυράννε, δυσσεβῆς λαοὺς ἐκλόνησε,
 πνέον ἀπαλῆς, καὶ δυσφημίας θεοσυγῆς· ὅμως τρεῖς παῖ-
 δας ἐκ ἐδαμάτωσε, θυμὸς θηριώδης· εἰ πῦρ βρόμεον, ἀλλ'
 ἀντηχῶντι δροσοβόλῳ Πνεύματι, πυρὶ σωόντες ἐψαλλον·
 ὁ ὑπερύμνητος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς ἃ.

ἘΤ'λογᾶτε παῖδες, τῆς Τεμάθος Ἰσαριθμοι, δημιερ-
 γὸν Πατέρα Θεὸν ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταβάντα λόγον, καὶ
 τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα· καὶ ὑπερυψῶτε, τὸ πᾶ-
 σι

σι ζωὴν παρέχων, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τὸς αἰῶνας.

Γροπαιέμον. **Ε**σοαὶ ἐκ ρίζης, χαῖρε ράβδος βλασήσασα· χαῖρε ἀποτίσως ἀνθηφορέσα, ἄνθος Χελσόν ὠραῖον· χαῖρε πῖον ὄρος, χαῖρε κατάσκιον· χαῖρε Θεῶ ὄρος, ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ λόγος, πάντων ἠυδόκησε πρὸ τῶν αἰῶνων.

Εἰδηρὰ σε ράβδω, κραταιῶς ἀντιλήψως, ὡς ὑλακτέντας κυῖας, ὡς ὠρυομεῖς θήρας, τὰ περικυκλῆντα τὴν ταπανὴν μου ψυχὴν, ἀποσόβα πάθη, δανῶς με πολιορκῆντα· ἵνα τὸ χαῖρε σοι Παρθείε κρᾶζω.

Ωραϊώθης ὄλη, τὸν ὠραῖον ἐν κάλλεσιν, ὑπὲρ ἧς ἀνθρώπων, Χελσόν τεκῆσα, ἢ ἐν γυναιξίν ὠραία· διό σοι τὸ χαῖρε κρᾶζομεν χαίροντες· χαῖρε Θεοτόκε, Ἀγνή κεχαρτωμένη· χαῖρε τῆς κτίσεως ἐνδοξοτέρα.

Δανήλ ὁ ἄδεν, ὄρος πρὶν ἀλατόμητον, Θεογεννήτορ χαῖρε, ἕξ ἔτμήθη, ἀκρογωνιαίος λίθος· χαῖρε Θεοδόχε ἀνθρακοφόρε λαβίς· χαῖρε τῶν αὐλῶν Ἀγγέλων ἀγιωτέρα· χαῖρε τῆς Κτίσεως τιμιωτέρα.

Ψτὸ Ἄγιον. Τὸν ἐν ὄρα Ἀγίον. **Α**λαντον σοί, αὐξήσας Γεράρχα, ἐνωτίσθης, εὐ δὲ λε γυνοίπόσοι καὶ εὐφροσύνης ἔσελθε Πανάγιε· εἰς τὴν θυμηδίαν, Κυρεῖς σε καὶ δόξαν.

Κορεθόντες θαυμάτων σου Τετμάκαρ, οἷς περ βρῖα Θεῶν σοι σκῆνος ὄσημέραι, εὐχαριστίοις ὕμνοις σὲ γεραίρομεν, Θεῆ ἀρχιδύτα, ἀρχιερέων κλέος.

Δέξαι Πάτερ, λαθὲ σε τὰς αἰτήσεις, καὶ παράχρα πάντα πρὸς Σωτηρίαν, καὶ ᾧ ἐκτίσω φίλην ἐκ νεότητος, τὴν πρὸς τὸν πλησίον, ἀγάπην τὴν γνησίαν. **Δόξα.**

Ψὸν Πατέρα δοξάζω εἰς αἰῶνας, σὺν ἧ ᾧ τε καὶ Πνεύματι κραυγάζων, ᾧ Τελῆς ἀγία διαφύλαξον, ἄτομον αἰχρόν με, καὶ οἰκτρόν σε δέλον, πυρὸς τῶ αἰώνις.

Χαῖρε κάφη, νεφέλη χαῖρε πύλη, δι' ἧς μόνος, διήλθε

Θε Θεός λόγος, χαῖρε ἡ κλίμαξ πάντας ἡ μετάγσσα·
 ἐν ἐπερανίοις; θαλάμοις ὧ Παρθένε. **Καταβασία.**

Εὐλογᾶτε παῖδες, τῆς Τελαδος ἰσαεὶδμος· δημιργόν
 Πατέρα Θεόν ὑμναῖτε τὸν συγκαταβάντα λόγον, καὶ
 τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα. καὶ ὑπερυψῆτε τὸ πᾶσι
 ζωὴν παρέχων, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τὰς αἰῶνας.

Αἰνῶμεν, εὐλογῶμεν καὶ προσκυνῶμεν τὸν Κύριον

Εὐφραδίᾳ, **Ω, δὴ, Σ. Ο' Εἰρμός.**
 Φεξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεῶ συγκατάβασιν.
 ὅπως ὁ ὕψιστος ἐκὼν καθῆλε μέχρι καὶ σώματος, Παρθε-
 νικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος. διὸ τὴν ἀχραι-
 τον Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν. **Τροπαιεῖον.**

Ιδέ σε πᾶσαι γυνεαὶ, μακαρίζοι τιῶ ἀμακάρισται,
 ὡς προεφήτευσας, θεογεννητορ ἐκ θαλάσσης Πνύματος, καὶ
 ὡς πᾶσαι τὴν χαρὰν, τὸ χαῖρε βοῶσισοι· χαῖρε ζωῆς θε-
 σαυρέ, χαῖρε κρήνη, ψυχικὸν μέλι βρύσσα.

Ωρῶσας Δέασοινα Ἀγνή, τῶ προπάτορος Ἀδάμ τὸ
 ὀλίθημα, καὶ τῆς προμήτορος Εὐας τὴν λύπην, εἰς
 χαρὰν ἔτρεψας· ὡς ἐν αἰτία τῆς χαρᾶς, τὸ χαῖρε βοῶμεν
 σοι. χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν· χαῖρε τῶν Χερσιανῶν ἀγαλ-
 λίαμα.

Αἴιον χαῖρε σοὶ βοᾶν· ἐν σοὶ γὰρ ἐσιωδῶς ἡ αἰτίδιος, χα-
 ρὰ ἐσκήνωσε, Παρθένε κόρη θεογεννητέα· χαῖρε πα-
 ράδασε τρυφῆς, χαῖρε ἡ χρυσόρραθρος ἀθανασίας πηγὴ·
 χαῖρε νέκταρ ἀληθές ἡ προχέουσα.

Η Ὑποστασε μου βέλα γλυκερῶ, τὴν καρδίαν ὁ σὸς πόθος
 πανύμνητε, καὶ ἐκβιάζεμε· χαῖρε σοὶ κράζαν διαπαν-
 τὸς καὶ βοᾶν, χαῖρε γαλήνιε λιμὴν· χαῖρε ἡ ποντίσασα
 τὸν νοητὸν Φαραῶ, γλυκυτάτη ἀδιάβατος, θαλάσσα.

Εἰσμῶ τὴν τῶν σροφάδων θείαν Μοῆν, ὑποσηῖναι φθο-
 ρὰν προκατήγγελας σῶ μαθητῆ, εὐλαβῆ κατ' ὄναρ, τὸν
 δὲ δανῶς, μονότροπον διέσωσας ἐκ τῶ ὑψορόφου πύργου

Σοφέ, πετόντα ἀρρώγόν περ, ἐπικαλεσμένον σε, ὦ Γεράρχα Διονύσιε.

Εξέση ὁ Παγκράτιος Γερεῦς, ἀπηνίκα αὐτῷ διεσάφης τῆς μουσικῆς, ἄρτα λατρυγῶντι πτωσὶν ἐν γῆ· ὃν Πνεύματι πραότητος, ἤλεγξας τὰ Θᾶα σέβαν καλῶς· λαβὼν δὲ τὴν συγγνώμην, ἀγάμενος ἀπῆλθε, ψυχῆςσε Πάτερ τῆς λαμπρότητος.

Οἷκ' ἔχα ἀνυμνῆσαι Πάτερ ὡς δᾶ, καὶ ῥητόρων γλώττα ἢ εὐλαλος σὰς ἀρετὰς, ὥφθη γῶ ἐν ὕλῃ αὐλῶς ζῶν, διὸ καὶ ἡ ὑπερθεος δύναμις ἐρέψατο θεϊκῶς· τῷ σέφει ἀφθαρσίας, καὶ κἀν τῶν θαυμάτων, ὡς ἀληθῆ αὐτῆς θεράποντα.

Εἴδοι προσκομίζομεν τὰς ῥοὰς, πανδημῆ τῶν χαρίτων, ὧν εἴκεν διηνεκῶς, τῆς πάντας βραβεύεις ἐκ τῶν πηγῶν, λαψάναςσε πανείδοξε, τῶν δὲ ἀκνωμάτων καὶ γῶ σαφῶς, τῆ Πνεύματος ἢ χάρις, ἐν τῷ σκηνασμένῳ ἐμπλεων δόξης καταργάσατο.

Δόξα.

Ωμύσα τῶν ἀρρήτων καὶ ὑπεργε, ἀναπτάς εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀσεκτον μνάαν ποιῶ, ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε εὐλαβῶς, καμῶ τῷ τὸ πόνημα, δέξαι ὡς ἐδέξατο εὐμενῶς, Χειρὸς μου λεπτὰ χήρας, παρέχων μοι συγγνώμην, ἀμαρτημάτων ἰκεσίαις σε.

Εἴμιον διάδημα τῶν εὐσεβῶν, βασιλέων ὑπάρχουσα Δέσποινα· τὸν εὐσεβῆ ἀνακτα ῥωσσίας κράτινον δὴ, νίκας αὐτῷ δωρόμενος καὶ τῶν ἀθέων Ἀγαρηνῶν· τὰ τρώπαια ἐκ σῶ γῶ, ἐγάρεται, καὶ ἄρδην, οἱ δυσμενεῖς καταβυθίζονται.

Καταβασία.

Εἴσικὸς ἢ Θεοτόκε παράδεισος, ἀγεωργήτως βλασῆσασα Χειρὸν, ὑφ' ἧς τὸ τῆ Σταυρῆ ζωφόρον ἐν γῆ πεφυτέργηται δένδρον. δι' ἧς νῦν ὑψαμέναι, προσκυμῶντες αὐτὸν σέ μεγαλύνομεν.

Οδιὰ βρώσεως τῆ ξύλης, τῷ γεῖα προσγνωόμενος θάνατος, διὰ Σταυρῆ κατήρηται σήμερον· τῆς γῶ προμήτορος ἢ παγγενῆς, κατὰρα διαλέλυται, τῷ βλασῶ τῆς Ἀγγῆς

γνῆς Θεομήτορος ἦν πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἑραῶν μεγαλύνουσι.

Γίγνης τὸν ὑπέρτατον, ποιμένα καὶ διδάσκαλον, καὶ τῆς Μονῆς τῶν σροφάδων, προπύργιον καὶ κανόνα. Ζακύνθε τὸν ὑπέρτιμον γόνον φερρὸν καὶ πρύτανιν, τὸν Θεὸν Διονύσον, ἀνευφημήσωμεν ὕμνοις, τῶν φιλεόρτων χορεῖαι.

Ἐπερον. Ἀπόστολοι ἐκ περαίων.

Γί τάξας τῶν Γερέων, καὶ ἀσκαμείων τὰ σίφη, καὶ χειρυνύμων χορεῖαι, προσέλθετε τῷ περσίᾳ, Διονυσίε καὶ πίσα, ἀπαάσαδε Θεῖον σκῆνος. *Θεοτοκίον.*

Ο Γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρᾶ· Χερσιανῶν ἢ προσάτις Παρθύε Μήτηρ Κυεῖς· ἀντιλαβῆ ἡμᾶς ῥύσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τὰς Αἴνας, ἰσῶμεν σίχ. δ. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια, Ἦχος, αἰ. Τῶν Οὐρανίων Ταγμαίων.

Γίγινητῶν αἱ χορεῖαι, καὶ Ζακυνθίων πληθύς, ἅμα Πατέρων σίφη τῷ σεμνείῳ σροφάδων, συμφώνως ἀθροισθεῖτε ὡδαῖς Γεραῖς, τὴν μετάθεσιν μέλψομεν, σὲ πανιέρε λαψάνε ἀρτιφανές ἀσῆρ Θεῖε Διονύσιε.

Χαῖρε καὶ σκίρτα αἰσίως, Πατεῖς μοι Ζάκωθος, χαρᾶ ἀνεκλαλήτῳ, καὶ ᾧ ἤρθησ ἄς ὕψος, ἑράνιον πλατῆσα σὲ γόνε λαμπρῷ, θαυματόβρυτον λαψάνον, Διονυσίε τῷ Θεῖε δὲ ἑ τῶν δανῶν, καθ' ἐκάστην ἐκλυτράμεθα.

Ωσ τῇ ἐσῖα ὑπάρχων διπλῆς τῷ Πνεύματι, τὸν ἑραῶν εὐφραίνεις, τὴν δὲ γῆν ἀγιάζεις, τῷ Θεῷ σε λαψάνῳ, ὃ εὐλαβῶς οἱ πισοὶ ἀπααζόμενοι, ῥῶσιν κατ' ἄμφω λαμβάνομεν παρ' αὐτῷ, ὃ ἱεράρχα Διονύσιε.

Αβρυνομεῖν ἐκφράζα Κερκύρα Ζάκωθος, καὶ τῇ Κεφαληνίᾳ ταῖς λαχέσαις λαψάνων, τῇ μετ' τῷ Γερασίμῳ ἀρτιφανῆς, τῇ δὲ Θεῖε Σπυριδωνος. ἐμὸν ἐς τὸ κλέος γόνος με ᾧ, ἦν ὁ μύσης Διονύσιος.

Δόξα, Ἦχος ἦ. αἰ.

Γαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων κροτήσωμεν ἑόρτια

τια κ̅ σκιρτήσωμεν εὐφραϊνόμενοι τῇ τῷ λαφάνῃ μετα-
 θέσει τῷ Μυσιπόλου Πατρός· Γεράς κ̅ ἄρχοντες σιωτρε-
 χέτωσαν, κ̅ τὸ πανσέβασον σκῆνος ἀράμνοι, τὴν πόλιν
 περιέλθωμεν, κ̅ δὲα πολλῶ κατασασζόμενοι ἐν εὐσήμεν
 γλώττῃ, Πνευματικῶς ἀνευφημήσωμεν· ποιμένες κ̅ δι-
 δάσκαλοι, τὸν τῷ ἀρχιποίμενος σεμνότατον ποιμενία, ὁ-
 μοφρόνως ἀνυμνήσωμεν. οἱ νοσῆντες τὸν ἰατρὸν, οἱ ἐν συμ-
 φοραῖς τὴν παραμυθίαν, οἱ ἀμαρτωλοὶ τὸν προσάτην, οἱ
 ἐνδεεῖς τὸν πορισμὸν, οἱ Γεράς τὸν ποιμενία, οἱ μονότρο-
 ποι τὴν βακτηρίαν, οἱ πλέοντες τὸν κυβερνήτην οἱ πάντες
 τὸν πάντα τοῖς πᾶσι γινόμενον πάνσεπτον Γεράρχην ἐγκω-
 μιάζοντες πισῶς ἄπωμεν· Πανάγιε Διονύσιε πάρεσο μέ-
 σφ ἡμῶν τῶν σὲ ἐπικαλούμεων, κ̅ φῆρα σὴν Ζάκωθον
 ταῖς ἰκεσίαις σα.

Καὶ νῦν, Θεοκτίον. Οὐ αὐτός.

Γαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων· προκύψασα γὰρ
 ἄνωθεν ἡ παντάνασσα Μητραπαρθένος, ταῖς εὐλογίαις κα-
 τασέφα τὴς ἀνυμνῆντας αὐτήν. Γεράς κ̅ ἄρχοντες σιωτρε-
 χέτωσαν, κ̅ τὴν βασιλίδα κραταμεῖς πειν, ἀπολύσαι
 φιλανδρώπως εὐδοκήσαντα· ποιμένες κ̅ διδάσκαλοι, τὴν
 τῷ καλοῦ ποιμενίας ὑπέραγνον Μητέρα, σιωελθόντες εὐ-
 φημήσωμεν· τὴν λυχνίαν τὴν χρυσαυγῆ· τὴν φωτοφόρον νε-
 φέλην· τὴν τῶν ἑρανῶν πλατυτέραν· τὴν ἐμψυχόν τε κι-
 βωτῶν· τὸν πυρίμορφον τῷ Δεσπότη ἑρόνον· τὴν μανναδό-
 χον χρυσέαν σάμνον· τὴν κεκλησμεῖν τῷ λόγου πύλην·
 τὴν πάντων Χειρῶν τὸ καταφύγιον, ἄσμασι θεηγόροις
 ἐγκωμιάζοντες ἕτως ἄπωμεν· παλάτιον τῷ λόγῳ, ἀξίω-
 σον τὴς ταπεινῆς ἡμᾶς τῆς ἑρανῶν βασιλείας· εἰδὲν γῶ ἀ-
 δωάτων τῇ μεσιτάσῃ.

Δοξολογία μεγάλη, κ̅ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λατρυγίαν. Ωδὴ γ. κ. ε'. Ο' Ἀπόστολος,
 κ. Εὐαγγέλιον τῶ Χρυσόμοι.

Χ Μεγαλιωάριον.
 Αἴροις σελασφόρε Θεῆ φωγήρ, ὁ φῶτί σε ζίλβων τὸν
 ὀλζοντα εὐσεβῶν· χαίροις ὁ σῆ σκήνης θαύμασι καταρ-
 δεύων, τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν ὦ Διονύσιε.

Εἶδε Βύλα, ψάλλε κ. τι ἐκ τῶν ἐπομείων, χάρι
 εὐλαβείας προσεθεύτων.
Α Ναχομιθεύτος σκήνης τῶ σῆ, εἰς Ζάκιωθον Πάπερ,
 Διασῶται ἄγαν λαμπρῶς, ὕμνησαν κ. πόθῳ ἀσπασίστες
 ἐβῶν, ἐλθῶν ἡμᾶς σιωτήρη ὦ Διονύσιε.

Ι ἑρέων σύλλογος ἱερός, κ. ἅπαν τὸ πλῆθος Ζακιωθίων
 περὶ δεῶς, τὸ πάνσεπτον σκήνης ἀσπασώμοθα. ὅπως,
 ταῖς τότε ἱεσῖαις, ῥυθῶμεν θλίψεων.

Α Οἰμῶ κ. λιμῶ καὶ ἐπίδρομῆς, τῶν Βαρβάρων μάχης
 ἐμφυλῖς κ. τῆς σασμῶ, ἀπαλῆς σὴν πόλιν Ζάκιωθον
 ἐλυτρώσω, ὅθεν σὲ εὐφημῶμεν ὦ Διονύσιε.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τέλος, κ. τῶ Θεῶ Δόξα.

Ε Γ Κ Ω Μ Ι Α.

Εἰς τὸν ἅγιον ἢ θαυματουργὸν Διονύσιον .

*Ψαλλόμενα, ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ἀγρυπνίας τῆς ἁγίας Μηνῆος αὐτῆς,
ἢ ἐν ταῖς λιταῖς τῶ αὐτῆ Ἀγίῳ.*

Μ Ακαεῖζομεύ σε ἐκ βαδίων ψυχῆς, ἱεράρχα τῶ χει-
ρῶ Διονύσιε, ἢ δοξάζομεν τὴν θείαν σα Ταφὴν .

Μ Ακαεῖζομεύ σε καθορῶντες τρανώς, σκῆνος σα τὸ Θᾶον
ἀλώβητον, ἔξ ὃ χέονται, ἰάσεων πηγαί .

Ν *Ἡ Ἀκροσιχίς καὶ Ἀλφάβητ*
Ναβὰς εἰς πόλον, με πάτμον σοφέ, Πνεύματι σκιρ-
τᾶς σὺν τοῖς Πνεύμασι, σὺ λαψάνα δὲ ῥωνύης τοῖς ἐν γῆ .

Ξ Ἐλη τῶ Βελίαρ ἀπαμβλυίας γερρῶς, παννυχίοις προ-
σευχαῖς Διονύσιε, ἐσησας τὸ τρόπαιον κατ' αὐτῆ .

Ψ Ἡς τὴν δόξαν ἀφῆς, ὡς ψευδῆ νυνεχῶς, εὐκλειαν ἐρά-
νιον ἔλαβες, Διονύσιε χειρὶ τῆ ζωαρχικῆ .

Ω Εσμευθὼ τὸ δέμας, ταλαιπώρου ἀνδρός, τῶ δεσμῶ
ἀφορισμῶ τῶτο ἔλυσας, ὦ τῶ θαύματος εὐχῆ σα τῆ
δρασιχῆ .

Κ Ἐπλαγῆς ἐώρα ἐν ἀβρόχοις ποσὶ, διαβάντα σε πο-
τάμια ρεύματα, Διονύσιε διάκονος Δανιήλ .

Ω Ακωθίων πληθὺς, σὺ πεμενα πρισῶς, ἀθροισθέντες Διο-
νύσιε ὕμνος σοι, χαρισηγίας προσφέρομεν ἢ ὠδᾶς .

Η Ῥθης εἰς τὸ ὕψος, ἀπαθείας σοφέ, ἐπὶ γῆς βεβιωκῶς
οἶα αὐλος, διὰ τῶτο ἔξήνθησας ψαλμικῶς .

Θ Ὑτη παγκρατίῳ, φανεροῖς τὸ κρυπτόν ὑπὸ λήθης παρ'
αὐτῶ ἀγνοόμενον, ὄν περ εὐθεθέτησας πατρικῶς .

Ι Ἐράρχην θᾶον, ἢ ποιμένα καλόν, ἐγνωκῆ Ἐκκλη-
σία Αἰγίνης σε, Διονύσιε γεραίρη ἄσμαπκῶς .

Κ Ασιγνήτε μύσα, τὸν φονεῖα λαβῶν, ἐν μυχοῖς ὦ τῆς
ἀγίαπης κατέκρυψας, πέμψας ἐφοδίοις εἰς ἄλλοδαπὴν .

Πιλαπος ἐρρύσω, κὺ θαλάσσης βυθῶ, Διονύσει πλω-
τῆρας καλῆμνος, φθάνει γῶ ὄξύτατα πανταχῶ.
Μὲν οἴη σὴ κελεύσει ἐπομένη πληθύς, τῶν ἰχθύων ἰχ-
θυβόλων εἰς πίσωσιν, ἐζωγήθη ὡς Χελσῶ ἐν Γενη-
σαρέτ.

Ηέμας τοῖς αἰτέσι, θαψιλῶς νάματα Θᾶα, ἄτινα ἐκ
σκήνης σε Ἄγιε, βλυζας ὡς ἐκ κρήνης ζωποῖδ.

Σενωθαῖς πατεῖδος, κὺ σεμνήοις διδῶς, σεαυτὸν τὴν γῆν
πραέων κεκλήρωσαι, σὺ Ἄγγέλοις τὸν Τρισάγιον με-
λαδῶν.

Ομβρος τῆ τροφάδων, σεβασμῶ μόνῃ, ἐπιρράϊνας ἐν
αὐχμῶ τὸ σὸν λαΐφανον, λιτανεύοντες οἱ ἀσκῆμνοι εὐ-
λαβῶς.

Παραδόξως Πάτερ, ἐπὶ σοὶ ἐνεργῶν, ὁ Δεσπότης σε γυ-
ναῖς διέλυσας οἰκτρὸν δέμας, τῶ δανῶ ἀφορισμῶ.

Ραῖνας Γεράρχα, ἀεινάως πισοῖς, ἐκ τῶ ὕψους πάντα
τὰ καταθύμια, διὰ τῶ τόσε γεραίρομεν εὐλαβῶς.

Γκῆνος Γεράρχα, Ζακωθίων χοροί, ἔχοντες πορῆαν εἰς
τὴν εὐράϊον, ὀδηγῶμεθα ἀπταισῶς δι' αὐτῶ.

Υμβροσε τῆ κόνα, εὐλαβῶς οἱ τισοί, χρώμενοι λυ-
τρῆνται παντοδαπῶν, νοσημάτων Διονύσει Σοφέ.

Υδρας ἀθεΐας, ἔκκοψον διαμπάξ, Κεφαλὰς τὰς ἰυ-
βόλας τῶ Πνεύματος, τῆ ῥομφαία τῆ τῶ Πνεύματος
αἰτῶ.

Φρυκτωρῆς τὸν Κόσμον, περασίοις φελκτοῖς, ὧ ἀγήρ νεο-
φανῆς Διονύσει, τὴν δὲ Ζάκωθον φυλάττας ἀσιπῆ.

Χαῖρα νυῦ ἀσμένως, σὴ Πατεῖς κὺ περπῶς, ἄγα ἰορ-
τὴν πανυπέρλαμπρον, μεταθέσει σκήνης σε τῶ σε-
πτοῦ.

ΨἌλλε μοι ψαλμικῶς, Πατεῖς τίς ἐκᾶνος, δίκαιος ὅς
φοῖνιξ ἔξήνθησε; Διονύσιος τυγχάνα ὁ ἐμός.

Ωφθης ἐν πατρᾶσι, καλλοπή κὺ σεπτῆς Ἐκκλησίας Γε-
ράρχα καμήλιον, Διονύσει κὺ κλέος τῶν εὐσεβῶν.

Προσκυνῶ Πατέρα, ἀνυμνῶ τὸν υἱόν, σέβω κὶ τὸ πνεύμα τὸ ἅγιον, ἐν ὅσῃ κὶ Θεότητι μιᾷ. **Καὶ νυν.**

ΗΒεβαία ἐλπίς, εὐσεβῶν κὶ χαρὰ, σὺ ὑπάρχης Παναγία Θεοῦμφε, ὡς τεκῆσα τὸν Σωτῆρα τῶν γηγενῶν.

ΗΚακαρίζομέν σε, ἐκ βαδίων ψυχῆς, Γεράρχα τῆ Χρυσῆ Διονύσιε, κὶ δοξάζομεν αὐτὴν θάαν σε Ταφήν.

ΣΤΑΣΙΣ, β'. Πρὸς τὸ ἅγιον ἐσίν.

ΗΞιον ἐσί, μακαρίζαν σε τὸν Γεράρχην τῆς Αἰγίνης μὲν ποιμένα πανάρισον, τῆς δὲ Ζακύνθου γόνον τε κὶ φρερόν.

ΗΞιον ἐσί, Διονύσιον ὑμολογήσαι, τὸν ἐν γῆ αὐλῶς βιώσαντα, κὶ σὺν τοῖς αὐλοῖς σκιρτῶντα νυκτὶ.

ΗΠασα πληθὺς, αὐτοχθόνων σε ὦ Γεράρχα, λάρνακα κυκλῶντες δέα πολλῶ, ἀσαζόμεθα σὸν σκήνος τὸ Ἱερόν.

ΗΛέμματι ναῶ, βλοσυρῶ θυτὴν δῆτε καδ' ὑπαρ, ἔξω τὸν Μεθόδιον ἐπεμψας, ραξῶνῃν τε διορθέμενος τὴν αὐτῆ.

ΗΕῖρας ἐκ Θεῶ, εἰληφῶς τῶν σῶν καμάτων Πάτερ, βρύας ἐκ σῆ σκήνης Θεᾶϊάματα, Διονύσιε ἰάμενος τὸς πινέας.

ΗΩρον ὁ Θεός, τιμαλφέςατον δέδωκε Ζακύνθῳ, λάψανόν σε Θεῶν Πανάγιε, δι' ὃ ἐκλυτροῦνται παντὸς θλιβεῶ.

ΗΛυσας σαφῶς, σῆ δακτύλα Πάτερ ἐπιθέσα, ἀφωρίαν Ἀγγέλας σοι συγγενῆς, κὶ ἀποπληξίαν ὧ θαῦμα φρικτόν.

ΗΩσιν ἐν Χρυσῶ, ἡς αἰῶνα τῶν Ἀγίων τάξας, ὅθεν Διονύσιε Θεᾶε σαῖς εὐχαῖς, σὺναψον αὐταῖς δυσωπῶ ἡμᾶς.

ΗΚεν ἐκ μονῆς, τῶν σροφάδων γόνος σε Θεῶς Ζακύνθε λαμπρῶς εὐφραίνε τῷ πνεύματι, κὶ γ' ἀνεδάχθης περφανῆς.

ΗΆλαοσα Σοφέ, δεδίττεταί σε κὶ σοιχαῖα, οἶδε γ' κὶ ἄψυχα ἄκρως πείθεσθαι, Διονύσιε κελεύσματι πῶ σφ.

Εθύνας καλῶς, εἰς ἔράνιον τρίβον σὺ ποιίμνην, ὅθου μακαρίας φωνῆς ἀκήκοας, δεῦρο εἰς δόξαν με δόλε πισε.

Κλίνην σε Σοφέ, πορφυρόσρωτον ἔξωθεν ἄχες, εὐδοθεὺν δὲ λίθος περιτραχῆς, ἐφ' οἷς ἐκαθεύδεις Πάτερ ἀσκητικῶς.

Μεγάλα ἀληθῶς, Διονύσιε πέλει σὸν κλέος, τέκνον τοι γαρῶν δέδωκας χάριεν, αἰτησάσῃ γυναικί πανευλαβῆ.

Νεμάς τοῖς πισῶς, προσαιτῶσι τὰς ἐρτευξίας μάκαρ, κάτοπτρον ἀγάπης γὰρ ὠφθης σαφῶς, Διονύσιε κὺ τύπος τῶν ἀρετῶν.

Σένος γεγονῶς, ἀγγιστῶν Πάτερ κὺ τῆς Πατρίδος, ἐρανοπολίτης νυῦ ὠφθης σωῶν, Διονύσιε Θεῶ τῷ πατρὶ γῶ.

Ορθὸς τῆς ζωῆς, ἐν μονῇ τῆς Ἀναφωνητείας, ἐκπέλεσας ἀπέπτῃς τῷ Πνεύματι, εἰς πασιὰ ἀ πρωτοτόκων χαρμονικῶς.

Περίσῃ προσβολῆς, ἐναντίας πονηρῶν Πνευμάτων, ρῦσαι τὴν ἐνεγκῶσάν σε Διονύσιε, ἥης σὲ δοξάζει ἀσματικῶς.

Ρῆσι μοι γυνεῖ, Διονύσιε σαῖς ἰκεσίαις, ἵνα ἀπορρίψας αἷχος τὸ δύσμορφον, περιβάλλωμαι χιτῶνα τὸν φωτανόν.

Σὺ ξεπαρασμῶν, ἀνερόχλητον μονὴν σροφάδων, πάντας ἐν αὐτῇ ἀσκαμένους δέ, διατήρησον ἐν ὁμονίᾳ Πνευματικῇ.

Τεῖχος ἀρράγατος, νῆσος σὲ χῶσα τῷ Ζακυνθίων ἐπτοῆται δυσμενῶν ἐπήρααν, τῷ Διονύσιε ἀλλ' ἄγα πάνυ ἀσφαλῶς.

Υδωρ ζωηρὸν, νηπίοθεν ἐκροφήσας Πάτερ, ἀνθρακας παθῶν ἀρδην κατέσβετας, κὺ κρηνὸς ζωοποιὸς.

Φῶς νῦν θεωρῶν, τὸ ἀκάματον. τριττῆς μονάδος, τῷ ἀχλὺν ψυχῆς με πρεσβείαις σε, καταλάμπρυνον σελασφόροις σε βολαῖς.

Χαῖρέ μοι λαμπρὲ, Διονύσιε Πατέρων κλέος, χαῖρε Ζακυνθίων τὸ καύχημα, εὐσεβῶν ὀφύλαξ, κὺ χαρὰ ἡ ἐμῆ.

Ψαλλῶν ἀπαυσι, σὺν Ἀγγέλοις πῶ ἀσέκτω θρόνῳ, ὕμνον τὸν τρισάγιον ἐν χαρᾷ Διονύσιε δυσώπη ὑπὲρ ἡμῶν.

Ωκῆσας σκηναῖς, Διονύσιε ταῖς τῷ μακάρων, ἐν αἷς ἐνοικί-
σαι

σκι δὴ πάντας ἡμᾶς, ἰκεσίαις σε αἰτῶμεν ταῖς δρασικαῖς.

Δόξα.
Κτίσε Τελαίς, εἰταία μοι Κυβερχία, ταῖς τῷ Γεράρχῃ
 Θάαις δεήσεσι, τῆς γεούνης ρύσαι πάντας ἡμᾶς. **Καὶ νῦν.**

Κλίμαξ Ἰακώβ, χαῖρε Δέσποινα δι' ἧς εἰς ὕψος, γένος
 τῶν βροτῶν ἀνυψώθημεν, διὰ τῶτο προσηυξάμει σε
 εὐσεβῶς. **Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.**

Ἄξιον ἐσὶ μακαρίζαν σε τὸν Γεράρχην, τῆς Αἰγίνης μὲν
 ποιμνία πανάρισον, τῆς δὲ Ζακύνθου γόνουτε ἢ Φερρόν.

ΣΤΑΣΙΣ, γ'. Πρὸς Αἰγενεαὶ πᾶσαι.

Ἄιγενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν μέγαν ἀρχιθύτην.

Ἄιγενεαὶ, μακαρίζομέν σε, Ζακύνθου τὸν προσάτην.

Ἄκροσιχίς καὶ Ἀλφάβητον.

Ἄνω πρωτοτόκων, ὑμᾶσε Ἐκκλησία, κάτω δὲ Ζακυνθίων.

Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.

Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.
Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.

Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.
Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.

Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.
Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.

Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.
Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.

Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.
Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.

Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.
Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.

Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.
Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.

Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.
Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.

Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.
Ἄνυψοματι γήινῳ, ἀγνώως ἔδυσες κήση, νῦν δὲ ἐπερανίῳ.

Μερίδι σφζομένων, ποιήσον γραφθῆναι, καὶ μέ ἐκδυσωπῶσε.
Νέφος ἀμαρτίας, δῖωξον ψυχῆς με, κάλλος ἰδῆν τὸ Θεῖον.
Ξύως ὡς βιώσας, ξενοπρεπῶς ὀκτίσης, ἀφθαρτίσε σὸν
 σκῆνος.

Ομβρος ἔρανίς, ῥάνον εἰς ἀκάρπης, καρδίας ἡμετέρας.

Πῶς σέ ἀνυμνήσω, ὃν ἀρρήτῳ δόξῃ, ἔξεψυ ὁ παντάναξ;

Ρήματι καρδίαν, σῶμα δὲ τῷ ἄρτῳ, ἔτρεφες σὲ ποιμνίς.

Σῶμά σε τὸ Θεῖον, πλατῆσα Ἐκκλησία, γάνυται Ζακυν-
 θίων.

Τυφλὸς σὺ δαιμονῶντας, χολὸς καὶ νόσον πᾶσαν, ἰᾶσαι
 ὄσημέραι.

Τὸ πολλὸ τῆ πόθῃ, πολμήσας ἐπαιέτης, γενέσθαι σύγ-
 γνωδί μοι.

Φαιδρὸς, ὢν τὸ Πνεῦμα, ὀρίζοντα δὴ σίλησον τῆ Χειρω-
 νύμων γαίης.

Χάρισσοι κατ' ἀμφῶ, ὁμολογῶντες μύσα, ὑμῶμεν εὐ-
 χαρίσως.

Ψάλλομεν συμφώνως, ὡδὰς σοι Γεράρχα, τὰς εὐχαρισηρίας.

Ωφθῆς ἐκμαγαῖον, κανῶν γνώμων καὶ τύπος, Πάτερ ἀγιω-
 σωῆς.

Ρισάγιε Θεέ με, σωτήρησον τὸν Κόσμον, πρεσβείαις
 Γεράρχα.

Χαρμονή τῶν νόων, καὶ βροτῶν Παρθύε, δός μοι πται-
 σμάτων λύσιν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.
Αἰ γυνεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν μέγαν ἀρχιθύτην.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ. Η΄χος, πλ. α.

Εὐλογητὸς ἡ Κύριε, δίδαξόν με Διονύσιον μέλψαι.

Ων Ἀγγέλων αἱ τάξεις, καὶ μερόπων χοραῖαι, ἐκπλα-
 γᾶσαι βοῶσι, τῆ θανάτῃ τὴν φθορὰν Διονύσιος εἶλε.
 καὶ γὰρ ἀληθῶς ὡς φοῖνιξ ὄξήθησε, καὶ σὺν τοῖς Ἀγίοις Θεῶν νῦν
 παεῖσεται.

Εὐλο-

Εὐλογητὸς ἢ Κύριε. Ἰδακρύας, εὐσεβῶν συζηήματα, τελευταίης σὲ Γεράρχης; ἠρανόθει τῶν Ἀγγέλων τάγματα, προσεφθέγγετο τοῖς Ζακυνθίοις, ἴδετε ὑμᾶς αὐτόν τε καὶ ἠόητε· οἷα ζῶν νῦν ᾧ ὁράται τῇ λάρανακι.

Εὐλογητὸς ἢ Κύριε. Ἰαν πισῶς, ἐπὶ ὤμων ἔλαβε Διονύσιος Σταυρὸν Κυρίως, καὶ παλαίστραν Μονασῶν κατέλαβε, καὶ ἦρε καὶ τῶν παθῶν, τρόπαιον τῷ Πνεύματος, τῷ ἁγίῳ τῇ πανοπλίᾳ ῥωννύμενος.

Εὐλογητὸς ἢ Κύριε. Ἰτροθήκη, σὲ σκήνης, ὑπὲρ νάρδον καὶ μύρον Διονύσιε καπεωδιάζα· Ἀγγελοὶ γὰρ πρὸς αὐτὸ λατρυγῶσι· τί ἔν ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα λογιζοθε; εὐκευς δὲ, ἀλλὰ ζῶν ἡμῖν δάκνυται.

Εὐλογητὸς ἢ Κύριε. Προσκυῶμεν Πατέρα, καὶ τὸν σύνδρονον λόγον ἄξ αὐτῷ γεννηθεῖτα, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, προελθὸν ἐκ τῷ φύντος, καὶ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις κράζομεν, τὸ Ἄγιος, Ἄγιος Ἄγιος ἢ Τεῖφωτε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.
 Ὁδοότην Γασεῖσα, παναγία Παρθένε, τὸν υἱὸν καὶ Θεὸν Ὁσα, συλλαβῆσα ἀρρήτως, καὶ τεκῆσα ἀφράσως, ῥεύσαντας ἡμᾶς, ἴδιμον πρὸς εὐκλειαν· ἔχεις γὰρ τότε θέλειν καὶ καὶ τὸ δύνασθαι.

Τῷ σωτελεσῆ τῶν καλῶν Θεῷ χάρις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

